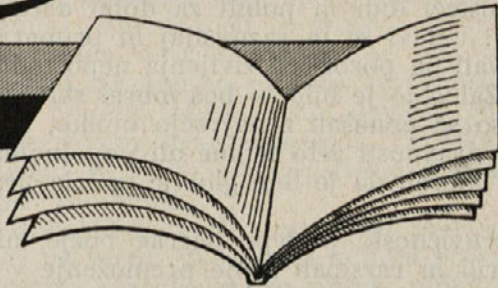

CVETJE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - II.
FEBRUAR

P. KRIZOSTOM:

Simeonova pesem.

Videle so moje oči
najbolj jasen dan
vseh jasnih dni.

Videle so moje oči
Njega, ki s svojo roko
ves svet drži.

Videle so moje oči
Kralja zborov nebeških,
Najlepšega izmed otrok človeških.

Posvečene so zdaj moje oči.
Koga naj še čakam?
Moja pot vsa koprni
v zarjino večerno kri.

Ob zlatih rajskih vratih
bom slonel,
dokler ne prideš pome Ti —
Najlepši izmed vseh otrok,
Deček drobni — véliki moj Bog.

P. MODEST:

LUČ V RAZSVETLJENJE.

Dvigni se misleči duh in pohiti za dobo dveh tisočletij nazaj v preteklost! Ustavi se in razmišljaj in primerjaj dogodke, ki so se odigrali na pozorišču življenja neposredno pred prihodom Jezusa Kristusa. Žalostno je bilo — boš moral sklepati — žalostno, ker so celó tisti, ki so se ponašali z največjo omiko, kakor Grki in Rimljani, imeli glede nravnosti zelo temne ali popolnoma napačne pojme. Priznati boš tudi moral, da je tem globlje padala nravnost, čimbolj je gnila vera.

Družabne pravičnosti, prelepe hčerke božje, ni bilo nikjer. Bogataši so se šopirili in razsipali svoje premoženje v razkošnih in razuzdanih veselicah, siromaki pa so hirali vsled pomanjkanja najpotrebnejših reči. Beda jim je utisnila svoj pečat; z zavestjo bede so pa izgubil vsako misel na pošteno čednostno življenje. Razkošja si niso mogli privoščiti, zato so se pogrezali tem niže v pohotnost. Bogatini niso marali poznati nikakega sočutja niti z najbednejšimi izmed bednih. Hladnokrvno so jih prezirali, ker jih niso smatrali za nič več kakor za živali. Za krepostne so imeli sami sebe, ker jih ni obvladalo usmiljenje do siromakov. Dajati miloščino jim je bila potrata. Njihovo mnenje je pisatelj Plavt jako dobro izrazil z besedami: „Zakaj dajati siromaku; kar mu daš, je izgubljeno, siromaku se pa podaljšuje njegovo bedno življenje.“ Še ostreje se je o njih izrazil modrijan Platon: „Ubožca ne sme biti v državi nobenega; take ljudi treba pregnati iz mest, s trga in dežele, da ne bo nobene take živali v vsej državi.“

Siromakom podobne osode so bili deležni tudi sužnji. Na tisočce in tisočce jih je živelo v rimski državi; bili so popolnoma brezpravni, njihovi lastniki so postopali z njimi kakor z živino. Na sejmih so jih kupovali in prodajali, z bičem v roki so jih priganjači silili k napornemu delu. Starih in onemoglih, ki so vse svoje moči žrtvovali za gospodarjeve koristi, niso hoteli preživljati, ampak so jih neusmiljeno pomorili. Nekaj navadnega je bilo v Rimu, da so se z gospodarjem vred morali preseliti s tega sveta tudi njegovi sužnji; gospodar seveda po naravni smrti, sužnji pa po nasilni.

Sad nravnega propada so bile tudi družinske razmere. V prejšnjih starih časih, ko je paganska vera imela še moč na življenje narodov, so vladali strogi ženitveni običaji in predpisi. Dobro urejena družina je bila najboljša podlaga naroda in države. Kakor hitro se je pa vera zrahljala, so tudi zakonski predpisi in običaji ponehali. Mož in žena nista sklepala zakonske vezi v trajno, dosmrtno skupnost, marveč se je ta pogodba lahko razveljavila, kadar se je komu zljubilo. Plemeniti Rimljani so odpuščali svoje žene in si jemali druge z isto brezbriznostjo kakor se sleče stara obleka in se obleče nova. Žene se tega ne samó niso več sramovale, marveč celó ponosne so bile na to; saj so se poročale, da so se ločile, ločile pa so se, da so se zopet poročale. Prišlo je tako daleč, da bogate Rimljanke niso več štele let po konzulih, ampak po svojih možeh.

Temu primerna je bila tudi skrb za otroke. Stariši so imeli neomejeno oblast nad njimi; lahko so slabotno bitje ali prodali ali zavrgli ali tudi umorili, kakor so hoteli. Če je pa otrok našel milost v njihovih očeh, so se odločili, da ga vzgojijo. Vzgjajali pa niso stariši, ki so prvi za to poklicani, marveč sužnji. Seveda so ti pomehkužili in

razvadil svoje varovance, zakaj gledali so v njih svoje bodoče gospodarje in da bi se jim prikupili, so jim vse, tudi nedovoljene reči, dovoljevali. Slabi vzgoji je sledil slab rod.

Največji duhovi tedanjega časa so spoznali, da je nrvnost propadla in se umeknila razbrzdanosti. Z grozo v srcu so opazali, da ni poteptana samo paganska vera, marveč da se ves rod, vsa država nahaja na robu propada. Skušali so pretečo nevarnost odvrniti, pa niso mogli; zato se jih je polotila žalost, nemir, dolgčas, gnus nad življenjem in nezadovoljnost s samim seboj. Dostojno, človeka vredno življenje živeti niso znali, zato so učili dostojanstveno umirati. Pisatelj Plinij je napisal slavospev samomoru.

Tedaj se je dopolnilo, kar je napovedal prerok Izaija: Ponižana je visokost narodov na svetu. Okužena je zemlja po svojih prebivavcih: prelamljali so postave, spreminjali so pravo, uničil so večno zavezo, zaradi tega prekletstvo razjeda zemljo.

Neskončni Bog, ali boš pripustil, da se človeštvo konča v svoji hudobiji? Ne. — V večni Previdnosti je bilo odločeno, da zemljanom zasije Luč Resnice in Pravice, Luč v razsvetljenje narodov, takrat ko jo bodo najbolj potrebovali. V popisanih žalostnih razmerah je napočil ta čas in iz Betlehema je zasijala božja Luč — Jezus Kristus, čigar veselo oznanilo se je razglasilo vsemu svetu.

Nauk božjega Odrešenika je bil namenjen vsem ljudem, vendar je pa v prvi vrsti bednim in stiskanim prinesel tolažbo, ki je blagodejno vplivala na njihove razrvane duše. — Vam siromakom, vam ponižanim in poteptanim veljajo besede Zveličarjeve: „Blagor ubogim, zakaj vaše je kraljestvo božje. Blagor vam, ki ste sedaj lačni, zakaj nasičeni boste. — — — Radujte se, zakaj glejte, veliko je vaše plačilo v nebesih“ (Luk. 6, 20—23).

Vas mogočnjake tega sveta, vas bogatine, ki ste trdosrčni do ubogih trpinov, ki jim ne privoščite niti tega, kar jim po pravici gre, pa zadene groznja Gospodova: „Gorjé vam bogatinom, zakaj dobili ste svojo tolažbo. Gorjé vam, ki ste sedaj nasičeni, zakaj stradali boste“ (Luk. 6, 24. 25). Se je čas, da spoznate svojo zmoto, popravite svoje življenje: „Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen“ (Lk. 6, 36).

Sveta mora biti tudi tista postava, ki je bila dana od začetka. Ko je Bog ustvaril prva dva človeka kot moža in ženo, ju je zvezal v nerazdružno celoto. Kar pa je Bog zvezal, naj človek ne loči. Kdor to po Bogu ustvarjeno celoto ruši, omadežuje svojo dušo s hudobijo greha. „Kdorkoli se od svoje žene loči in oženi z drugo, prešuštvuje proti prvi; in ako se žena, ki se je ločila od svojega moža, omoži z drugim, prešuštvuje“ (Mr. 10, 11, 12).

Te in podobne besede božjega Učenika so kakor dvorezen meč sekale v človeška srca. Mnogi so prihajali in poslušali njegov glas; toda srca nekaterih so bila trša nego kamen, odhajali so proč od njega govoreči: „Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati“ (Jan. 6, 60). Drugi pa so občudovali veličino njegovega nauka ter ga sprejeli rekoč: „Gospod! Besede večnega življenja imaš“ (Jan. 6, 68). Tem je bil Jezus v vstajenje, onim pa v padeč, kakor je prerokoval starček Simeon.

Tudi danes sta dva tabora na svetu. Kje stojiš ti? Ali ti je Jezus v vstajenje ali v padeč? Vstajenje, vstajenje je naše hrepenenje!

Luč v razsvetljenje — — — Razsvetli nas!

P. ROMAN:

BLAŽENA IZABELA.

(26. Februar.)

Ti prečudežno lepi cvet iz kraljevega vrta. Tvoj oče Ludovik VIII. in Tvoja mati Blanka Kastiljska sta dala svetu dvoje src tako globokih, kot človeška srca običajno niso, tako plemenitih, da nas še danes njih življenje gane, tako svetih, da nas njihov sijaj boli kot oči-tek našim slabostim, kot očiitek našemu tako vsakdanjemu življenju.

Eno srce — Ludovik IX. kralj francoski s kraljevo krono kronan in s svetniško gloriolo obdan.

Drugo srce — ti nekronana kraljica Izabela, sestra njegova, ti nežni, beli cvet iz kraljeve ograde, ti devica nedotaknjena, ti sladka, vobjiva pesem iz serafinskih livad.

Rojena v marcu 1252 si v najnežnejši mladosti, še malone dete, vstajala v zgodnjih jutranjih urah in hitela k zornicam, da si tam pela s svojim otroškim glaskom slavo svojemu Ženinu, po katerem je hrepnelo drobno dekleško srce.

Ko si prihajala v zorna leta in ko začne srce peti nikoli izpeto pesem in prično lica ponevedoma zardevati in ko zrcalo postane oltar brsteče ženske samodopadljivosti — si ti, Izabela, vzela v roke Pismo in modrih mož tehtne besede ter preudarjala v svojem srcu dan za dnem, kaj je človekov cilj na zemlji.

Silili so te in ti svetovali, da se okleneš roke moža, ki naj bi mu bila kakor roža in kakor solnce za življenje. Pa si v misli na svoje deviške ograde odklonila in zastrmela v videnje sv. Janeza, ki prepeva slavo tistim, ki za Jagnjetom gredo.

Ko si zatisnila trudne oči svoji mamici Blanki, si hotela tudi sebi najti zavetja v samoti. Živela si na dvoru in med dvorjanicami, tvoje srce je hrepnelo v samoto, odevati si se morala na zunaj v svilo in brokat in umetno vezene čipke, v resnici si svoje nedotaknjeno telo v strogosti krotila, da je bilo duhu pokorno.

Tam za blestečim, kraljevim Parizom je samevala tedaj dolinica Dolgo polje (Longchamp), danes pariško predmestje in tam si dala zidati samostan ubogih sester Frančiškovich, kamor si se tudi sama podala v tihoto in mir.

V celici si preživela leta mlade žene. V pokorščini, ubožtvu in preprostosti si darovala vsak dan iznova čisto žrtev neomadeževanega svetega življenja.

Legenda ve povedati, da so tvoje sestre čule pred tvojo smrtjo peti angele svatovski spev, ko te je vabil Jezus Ženin na kraljevo večno svatbo.

In tako je Roža iz kraljevega vrta sklonila svoj beli cvet 23. februarja 1270 in odšla v večne vrtove.

Odlično po rodu, še bolj odlično po čednostih — so te potem neštete roke kot v življenju, tudi po smrti prosile milosti. Nisi odrekla; pisma pričajo in davne priče govore o tvoji priprošnji in tvoji moči pri Bogu.

Leon X. te je proglasil 1520 za blaženo, Inocencij XII. pa je naročil naj te slavi na tvoj praznik ves frančiškanski red.

Izabela — devica roža, nekronana kraljica, da tvoje življenje do-umemo, tvojo odpoved posnemamo, da v večnosti tvojo pesem zapo-jemo, to izprosi nam, ki se še bojujemo.

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Obzirnost.

Kar nočeš, da bi kdo drugi tebi storil, glej, da ti nikdar drugemu ne storiš. (Tob. 4. 16). Kako suhoparno pravilo! In kako suhoparna je čednost, kateri naj bi to pravilo dajalo smer, čednost obzirnosti! Je to vsakdanja in na videz malenkostna čednost. Ker obzirni človek ve, kako neprijetno je, če ga kdo moti v udobnosti, če mu kdo po nepotrebnem jemlje dragoceni čas, če ga kdo sprašuje o kočljivih, ponižujočih stvareh, zato hodi tiho, če kdo blizu njega spi, se varuje vsakega šuma v bližini bolniške sobe, skriva lastno slabo voljo, zase ohrani bojazen, ki bi znala drugega potreti, je previden v govorjenju, se varuje šal, ki jih drugi ne more prenesti, z eno besedo se ogiblje kolikor mu je mogoče vsega, kar bi moglo drugim povzročiti več dela, skrbi, izdatkov in težav, kakor je to neizogibno potrebno. V resnici suhoparna čednost in vendar prava čednost — kajti to je prava ljubezen. Ljubiti se pravi, lastno osebo zamenjati z osebo bližnjega, in obzirni človek to stori. Kakor sebični misli le nase, tako obzirni človek misli na bližnjega. Česar želi, da bi se drugi ogibali, tega se varuje tudi sam. Na najbolj suhoparen in na najbolj priprost način je tu postala resnična beseda: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.

In ta čednost ni ena med najmanjšimi čednostmi, ampak velika in vsega spoštovanja vredna krepost. Gotovo, ona se kaže skoro le v malenkostih in opuščanju — ona ne celi ran, ne daje velikih svot za dobrodelne namene, tudi ne postavlja svojega življenja v nevarnost — toda pogosto so malenkosti človeku težje kakor junaštva, in opuščanja težavnejša, kakor velika dela. In tudi, če bi te malenkosti bile v resnici nekaj malega in lahkega, bi že zato pomenile nekaj velikega, ker je treba biti obziren ne samo od časa do časa, ampak skoro vsako uro. In če bi te navidezne malenkosti bile v resnici le železne pare, bi skupno vzete te pare ljubezni, v dolgem življenju, tako številne, vendar imele vrednost velike množine zlata. Od te svoje velikosti čednost obzirnosti v naših očeh gotovo ničesar ne izgubi zaradi tega, ker deluje tako priprosto in neopaženo; nasprotno, to še le poveča njeno vrednost in lepoto.

Kraljica ljubezen v svoji najponižnejši in najpriprostejši obleki, — v tako neopozorljivem oblačilu, da jo v njem le redkokdo spozna — to je čednost obzirnosti. Kdor daje bližnjemu miloščino ali mu skazuje uslužnosti ali mu odpušča razžalitve, bo žel zato hvaležnost, ljubezen in občudovanje, nasprotno, kdor je obziren le redkokedaj postane deležen hvale in priznanja, ker obzirni ljudje, zlasti če so postali enkrat mojstri v obzirnosti, to svojo čednost tako izvršujejo, da jo sicer mnogi občutijo, pa le malokomu pade v oči. Obzirnost ni čednost, ki bi kaj „noter“ nesla. Seveda končno eden jo vendar vidi in sliši in poplača, vse te neizgovorjene besede, te zamolčane opazke in namigavanja, te opuščene želje in te pritajene korake, in on bo enkrat obzirno gledal na naše slabosti in želje. Ko bo naša duša v zadnji uri s psalmistom prosila: „Oziraj se name in bodi usmiljen z menoj“ (Ps. 24. 16), tedaj bo njegova sodba ena sama velika obzirnost. In če na zemlji nismo bili navajeni biti obzirni? — že slutimo, da obzirnost ni samo prava in velika čednost, ampak naravnost potrebna kre-

post. Brezobzirna sodba čaka brezobzirnega človeka. Nasproti tistemu, ki je tako redko kako besedo v sebi zatrl, tudi Bog ne bo zatrl besede, ki jo ima na srcu — in tudi ne namigavanja na preteklost takega človeka, in tudi ne bo pozabil omeniti njegovih slabosti in napak in osramotiti njegove revščine pred celim svetom. V oni uri bi bilo marsikateremu takemu človeku ljubše, če bi bil opustil vso svojo v oči padajočo dobrotelost in bi se bil bolj vadil v priprosti obzirnosti.

Potrebna je ta obzirnost za nas same, pa tudi za našega bližnjega in za človeštvo sploh. Največ gorja in bolesti morda človeštvu ne prihaja od takozvanih slepih sil, bolezni, povodnji itd. ampak od medsebojne brezobzirnosti med ljudmi. Na njen račun je treba vsekakor pripisati neizmerno veliko obubožanja, žalitev, prepirov, pravnih in vojska. Kaj pomaga človeštvu, če morda enega napravimo srečnega, pa drugemu s svojo nepazljivo nogo njegovo srečo pohodimo — če enkrat na teden komu napravimo veselo uro, pa drugim zopet stokrat vsako veselo minuto pokvarimo; kaj koristi, če gospodinja na sveti večer bogato obdaruje svoje posle, potem ko jim je v svoji brezobzirni slabi volji in trdobi skozi leto toliko večerov zagrenila; kaj koristi, če je stari, grai, skopi Pierre Girard, eden velikih srečnih ljudi v Ameriki, svet presenetil s testamentom polnim dobrotelnih ustanov in volil, potem ko je skozi celo življenje s svojo neusmiljeno in brezobzirno trgovsko metodo neštete ljudi spravil na beraško palico?

Ljubezen ima le tisti in blagoslov širi le tisti, ki se drži načela: Vsaki stvari bom kolikor le mogoče malo zlega storil. *Wöhrmüller.*

O poklekovanju.

Kaj pač stori človek, če postane ošaben? Pretegne se tedaj, dvigne glavo in ramena in celo postavo. Vse na njem govori: „Večji sem kakor ti! Več sem kakor ti!“ Če je pa kdo ponižnega srca, če se čuti majhnega, tedaj nagne glavo, tedaj se povesi cela njegova postava. On „se poniža“. In sicer toliko globokeje kolikor večji je tisti, ki stoji pred njim; kolikor manj velja v svojih lastnih očeh.

Kje pa čutimo tako jasno, kako majhni smo, kakor če stojimo pred Bogom? Veliki Bog, ki je bil včeraj isti, kakor danes, in bo isti čez sto in tisoč let! On, ki napolnjuje to sobo, in celo mesto, in ves širni svet, in neizmerno zvezdnato nebo; in je vse pred njim kakor mali prašek. Sveti Bog, pravični in poln neskončne visokosti... Kako je On velik... In jaz tako majhen! Tako majhen, da se ž njim niti primerjati ne morem; da sem pravi nič pred njim! Tedaj pride človeku kar samo od sebe, da se pred njim ne sme stati napuhnjeno. Človek „postane majhen“; rad bi znižal svojo postavo, da ne bi tako oblastno pred njim stala — in glej že je žrtvovana polovica njene visokosti. Človek kleči. In če njegovemu srcu to še ni zadosti, se lahko zraven še prikloni. In tako ponižana postava govori: „Ti si veliki Bog, jaz pa nisem nič!“

Če upogneš svoje koleno, naj to ne bo zate nagel in prazen opravek. Daj mu dušo! Duša poklekovanja pa je, da se tudi tvoje srce v svoji notranjosti v globokem spoštovanju pred Bogom prikloni. Če prideš v cerkev ali greš ven, ali če greš mimo oltarja, tedaj poklekni, globoko, počasi in celo tvoje srce naj bo zraven, in naj pri tem govori: „Moj veliki Bog...!“

To je potem ponižnost, in je resnica, in vsakikrat bo to tvoji duši koristilo.

Guardini.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

POSNEMAJMO SV. OČETA FRANČIŠKA.

(Konec.)

Naša brezbriznost za božjo čast in božje zadeve je jasen dokaz, da je naša ljubezen do Boga zelo pomanjkljiva. Zato nam je zgled sv. Frančiška zelo potreben. Učimo se od njega, kako je treba ljubiti Boga.

Poleg Boga in zaradi Boga je sv. Frančišek ljubil tudi vse ljudi brez izjeme. Prav posebno pa je izkazoval svojo ljubezen revežem, bolnikom in grešnikom. V revežih je videl ljubljence in prijatelje Kristusove ter jih je vsled tega spoštoval, ljubil in se obnašal do njih z največjo obzirnostjo. Če je le mogel, jim je pomagal in jih podpiral. Večkrat jim je razdal svojo obleko in celo take stvari, ki se pri hiši nujno rabijo in potrebujejo. Še bolj pa se je zavzemal za bolnike. Kadar je zvedel, da je kdo močno bolan, ga je šel takoj obiskat in tolažit. Prav posebno so se mu smilili gobavci, katerih so se drugi zelo gibali. On pa jih je obiskoval, kakor da bi bili njegovi najboljši prijatelji. Čeprav je bil v njihovih stanovanjih neznosen smrad, vendar se je rad mudil pri njih, jim umival in obvezoval rane ter jim z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo stregel. Najbolj pa se je trudil za uboge grešnike. Vsak dan je molil za njihovo spreobrnjenje in z apostolsko gorečnostjo jim je govoril o pokori in poboljšanju, da bi jih spravil nazaj na prav pot. S svojo ljubeznijo do revežev, bolnikov in grešnikov nam je pokazal, kako naj tudi mi ljubimo svojega bližnjega. Tudi dandanes je mnogo revežev, mnogo bolnikov in mnogo grešnikov, ki potrebujejo našega sočutja, naše pomoči in naše podpore. Če je v nas kaj Frančiškovega duha, potem bomo z navdušenjem podpirali reveže, obiskovali bolnike in delali za spreobrnjenje grešnikov.

Nadalje se je sv. Frančišek odlikoval v spokornosti. Le malo je svetnikov, ki bi ga bili v tej stvari prekosili. Vse njegovo življenje in vsa njegova zunanost je oznanjevala pokoro. Mnogokrat je bridko objokoval svoje grehe, da si je nazadnje še oči pokvaril ter postal skoraj slep. Toda s tem še ni bil zadovoljen. Nalagal si je tudi razne druge spokorne vaje, na primer: spanja in počitka si je privoščil zelo malo, užival je redkokdaj kuhana jedila in vino je pil le v boleznih ali kadar je bil zelo slab. Poleg vsega tega je večkrat hudo bičal svoje telo ter z največjo potrpežljivostjo prenašal vročino in mraz in druge neprilike življenja. Sv. Frančišek je res delal pokoro za svoje grehe, čeprav ni bil nikdar velik grešnik. Mi pa, ki smo že tolikokrat v svojem življenju razžalili Boga s smrtnimi grehi, ne maramo ničesar slišati o pokori. Še v glavo nam ne pade, da bi svoje grehe obžalovali ter delali za nje pokoro. Zdi se nam nespametno in pretežno, da bi zjutraj zgodaj vstajali in šli v cerkev, da bi si odrekli včasih kakšen dovoljen užitek, da bi se zdržali vina ali česa drugega in da bi prenašali težave svojega življenja v duhu pokore. Ah, vse preveč smo posvetni in mehkužni in vse premalo smo podobni sv. Frančišku! Kdo naj bo navdušen za spokorno življenje, če ne Frančiškovi otroci? Nikar se torej ne ogibajmo pokore, temveč skušajmo s postom, z zatajevanjem svoje mehkužnosti in z drugimi spokornimi vajami zadostiti za svoje grehe, kajti vsakemu izmed nas veljajo besede Kristusove: „Če ne bote delali pokore, se bote vsi pogubili“ (Luk. 13, 5).

Sv. Frančišek pa ni pokoril samo svojega telesa, temveč tudi svojo dušo in svoje srce. Kadarkoli se mu je ponudila priložnost, vsakokrat je samega sebe ponižal. Imel je sebe za največjega grešnika. Ko so mu drugi rekli, da tega pač ne more resno trditi, je odgovoril, da bi bil najslabši človek boljše porabil prejete milosti, kakor jih je on. Ni si torej domišljeval, da je Bog ve kako dober, pobožen, čednosten in svet, temveč je rad priznaval svoje slabosti in svojo nevrednost. Nikdar se ni trudil, da bi prišel pri ljudeh do ugleda in veljave. Večkrat je storil celo kaj takega, kar ga je delalo pred ljudmi nizkega in zaničevanega. Iz tega namena je hodil vedno bos, nosil zašito in obrabljeno obleko, beračil živež ter hotel veljati za najmanjšega med svojimi brati. Bil je res ponižen iz srca. Zato pa gotovo želi in hoče, da bi mu po poti ponižnosti sledili tudi njegovi duhovni otroci. Če torej hočemo svojemu duhovnemu očetu narediti kakšno veselje, bodimo zmeraj lepo ponižni. Imejmo predvsem nizko mnenje o sebi. Nikar si ne domišljujmo, da smo dobri, lepi, spretni, priljubljeni in zaslužni! Če imamo na sebi kakšno dobro lastnost, pripisujmo jo Bogu, od katerega prihaja vse dobro. Če bomo imeli o sebi nizko mnenje, se ne bomo nič hudovali in jezili, kadar nas drugi zapostavljajo ali zaničujejo, ne bomo hrepeneli po slavi in odličnih mestih, pač pa bomo v svoji obleki in v vsem svojem nastopu preprosti in skromni, vedno bomo radi ubogali in z veseljem bomo dali drugim prednost pred seboj. Sicer je včasih res težko biti ponižen, toda zmeraj je zelo koristno in za večnost zelo zaslužno, kajti božji Zveličar nam je obljubil rekoč: „Kdor se ponižuje, bo povišan“ (Mat. 23, 12).

Slednjič se lahko od sv. Frančiška učimo tudi krotkosti in potrpežljivosti. Sv. Frančišek je moral v svojem življenju veliko pretrpeti. Že takoj v začetku njegovega bogoljubnega življenja je njegov oče ravnal z njim surovo, ga pretepel in zaprl v temno čumnato. Ni bil namreč zadovoljen z njegovim bogoljubnim življenjem. Nazadnje ga je celo razdedinil in zavrgel kot ničvrednega in hudobnega sina. Ravno tako so ga zaničevali njegovi prejšnji tovariši in celo njegov lastni rodni brat. Gotovo je sv. Frančiška vse to silno bolelo, saj je bil zelo mehkega srca, toda vse je prenašal z največjo ravnodušnostjo, krotkostjo in potrpežljivostjo. Nič se ni jezil ali pritoževal in iz njegovih ust ni prišla nobena žal beseda. Pozneje je imel dosti sitnosti in neprilik s svojimi redovnimi sobrati, ki so bili večkrat polni napak in slabosti. Nekateri so celo naravnost ruvali proti njemu ter hoteli redovno vodilo prikrojiti po svoje. Sv. Frančišek je sicer odločno branil svoje stališče, toda prepirati se ni hotel z nikomur. Kadar je videl, da lepa beseda nič ne pomaga, je rajši molčal in molil. Večkrat ga je obiskala tudi kakšna huda bolezen, da je trpel velike bolečine. In vendar se ni nikdar nič pritoževal, temveč je svojo bolezen in svoje bolečine prenašal potrpežljivo, voljno in bogovdano. Res, sv. Frančišek nam je dal prekrasen zgled, kako moramo biti v križih in težavah življenja krotki, pohlevni, potrpežljivi in bogovdani. Če nas torej drugi prezirajo in zaničujejo, če z nami grdo in surovo ravnajo, če ne gre vse po naši volji, če se nam marsikaj ponesreči, če nas obiščejo boleznin in druge nezgode, nikar ne tarnajmo in se ne jezimo nad svojo usodo, temveč prenašajmo vse potrpežljivo in voljno, krotko in pohlevno. Potem bomo res pravi in dobri otroci sv. Frančiška.

* * *

O, da bi se zavedali, kako veliko milost nam je izkazal ljubi Bog, ko nas je poklical pod zastavo sv. Frančiška ter nam dal priložnost,

da lahko hodimo po Frančiškovih stopinjah! Kako smo vendar srečni, da imamo sv. Frančiška za svojega duhovnega očeta, za svojega duhovnega voditelja in za svojega duhovnega učitelja! Ali pa delamo svojemu očetu tudi kaj veselja, ali si kaj prizadevamo slediti njegovim stopinjam in posnemati njegovo sveto življenje? Le pod tem pogojem, da ga zvesto posnemamo, nas bo priznal za svoje otroke ter za nas prosil pri Bogu. Naš sv. oče Frančišek nam je pri odhodu iz tega sveta zapustil zaklade svojega lepega zgleda, svojih čednosti in svoje svetosti. Te duhovne zaklade si moramo prisvojiti, tako da bodo res naša osebna lastnina. To pa se zgodi na ta način, da ga pridno in zvesto posnemamo. Kakor se nekateri navdušujejo za učenjake, pesnike, umetnike, vojskovodje in druge slavne može ter jih skušajo tudi posnemati, tako se hočemo mi navduševati za sv. Frančiška ter posnemati njegovo sveto življenje, da bomo po njegovem zgledu vsaj nekoliko postali podobni Kristusu v mišljenju in hotenju, v govorjenju in obnašanju, v velikih in majhnih stvareh, tako da bomo zamogli vzklikniti s sv. Pavlom: „Živim, toda ne jaz, ampak Kristus živi v meni.“

DR. FR. JAKLIČ:

DOBRI BOG.

Mnogi se takrat, ko slišijo besedo Bog, kar zdrznejo. Pred oči jim stopi strogi Sodnik, ki je celo v angelih našel krivdo in ki s hladno pravico gleda ter zapisuje tudi najmanjše človeške prestopke, zbirajoč gradivo za strašno sodbo, pred katero bo klical slehernega. O Bogu vedo predvsem le to, da je neskončno svet in veličanstven ter da je med njim in nami, slabotnimi stvarmi, neskončna razdalja. O vesoljstvu in o posamezniku ima svoje določene zamisleke in te zdaj uresničuje z mrzlo doslednostjo. Bog jim je mogočni Gospodar, ki veleva in zahteva pokorščino. Ljubijo sicer Boga, pa ta ljubezen jim ne privre iz srca, kot privre ljubezen otroka do matere, ampak jim jo ne ukazal razum; zato pa tudi nima one lahkote in prisrčnosti.

Kako napačne so take predstave o dobrem Bogu! To so karikature, potvorbe, nevrede človeka, kaj šele Boga, ki je neskončna Ljubezen, Usmiljenost in Dobrota. Ako bi namreč strnil vso ljubezen staršev do otrok in otrok do staršev, ako bi strnil vso ljubezen ženinov in nevest ter sploh vso ljubezen in dobroto stvari, bi bil to le medel žarek, ki je pribrzel iz solnca neskončne božje ljubezni in dobrote; bi bila to le ena sama kapljica, ki je kanila iz morja božjega prizanesljivega usmiljenja.

„Bog je ljubezen,“ pravi sv. Janez. Kako se boš torej zdrznil ob misli nanj? Ali zalije srce otroka hladna plahost, če sliši o materi? Ali misli nevesta z mrzkostjo na ljubečega ženina?

Kako globoko je pojmoval sv. Frančišek Asiški božjo ljubezen? Ali ni bilo njegovo življenje veličasten slavospev o njej?

* * *

Odkod pa so prišle te mrzle predstave o Bogu?

1. Veliko so tu zakrivili janzenisti. Prejšnji rodovi so bili od njih mišljenja prežeti in od očetov in mater so prehajali ti nazoni na

otroke in vnuke. Janzenistovske zmote so pokrile 18. in 19. stoletje s hladom in ledom, to pa tem laglje, ker so se skrivale za plaščem kreposti, pobožnosti in verske resnobe.

Po nauku janzenizma je Bog prav za prav le krut trinog, ki nalaga verniku ogromna bremena, pa mu brani, priti k virom krepčila, ki jih je bil odprl. Kot pridejo v žgoči puščavi sužnji, vsi mroči od žeje, do zelenice, ki skriva hladen vir v svojem gostem zelenju, pa prihiti neusmiljeni gospodar ter jim veli dalje mimo, — tako so gonili janzenisti izmučene duše naših prednikov proč od virov milosti. Učili so tudi, da Kristus ni umrl za vse ljudi, ampak le za one maloštevilne, ki jih je bil Bog od vekomaj določil za nebesa. Večina ljudi je namenjena za kazni pekla, kjer bodo trpeč poveličevali božjo veličanstvo in pravico.

Kako mrke besede! Saj ne napolnjujejo duše z zveličalnim strahom, ampak z obupno grozo. Kdo si bo potem še upal iti k Bogu kot k dobremu Očetu? Kdo mu bo zaupno izlil svoje srce in potožil svojo bol?

Tudi po naši slovenski domovini je imel janzenistovski verski hlad obilo privržencev; tudi najboljši so bili udeleženi. V tistih žalostnih desetletjih so skoro še edini frančiškani ostali glasniki božje ljubezni. Zato so bili od janzenistovske javnosti tako preganjani. Zato jih je pa slovensko ljudstvo še tem bolj vzljubilo, ker so mu še edini govorili o ljubečem in usmiljenem nebeškem Očetu.

Strup, ki se je razlil iz janzenizma, je pa še do zadnjih desetletij deloval in še danes niso povsem nehali njegovi vplivi. Namestu da bi budil strah pred grehom, je budil strah pred Bogom.

2. Drugi vir, iz katerega je potekalo napačno, hladno in mrzko pojmovanje o Bogu, je pa enostransko poudarjanje in nerazsodno pretiravanje.

V misijonih je res potrebno, da se duše do dna pretresejo ob resnih verskih resnicah o smrti in večnosti, o Kristusovem trpljenju in človeškem zadoščevanju, o peklu in njega kaznih. Potrebno in prav je, da stopijo pred nas oni dve božje lastnosti, ki nas potem tem bolj odvrčati od greha: božja svetost in pravica. Ne smemo pa pozabiti pri tem onih lastnosti božjih, ki budijo v nas še vse lepše misli in čuvstva, kot pa je strah. Misel na božjo ljubeznjivost, dobrotljivost in neskončno prizanesljivost z našimi slabostmi budi v nas najlepši žar duše, žar popolne ljubezni do Boga. Ko je Jezus vabil največje grešnike na pot poboljšanja, jih je opozarjal na neskončno dobrotljivost in milino božjo, ne pa predvsem na pogubljenje. Iz grešnikov ni toliko hotel napraviti ubogljivih služabnikov, ampak predvsem ljubeče otroke božje.

3. Pred svetlo in toplo solnce božje dobrote pripeljejo večkrat temne, neprijazne, mrke in hladne oblake mrzkega trepeta pred Bogom tudi napačno umevani zgledi nekaterih svetnikov. Bere se namreč o njih, kako so kar medleli od groze ob mislih na Boga in na lastno življenje, poudarjajoč, da niso vredni, da jih nosi zemlja in da se jim čudno zdi, kako da jih božja Pravica še pusti v življenju.

To govorjenje nekaterih svetnikov je včasih izraz njihove mračne narave, ki jim je vsiljevala take misli, pa jih še niso bili dovolj pretehtali, ko še niso bili docela dozoreli v Bogu. V nekaterih dušah, tudi v dušah zelo bogovdanih služabnikov in služabnic božjih, je namreč kar neko bolešno nagnjenje do mračnih misli; sladka zavest otrok božjih o božji ljubezni in milini jim je tuja, le z naporom volje si jo tvorijo.

Ponavadi je pa tako govorjenje svetniških duš le odsev njihove globoke ponižnosti in tenkovestnosti, ki zazna v vsakem prostovoljnem

prestopku črno nehvaležnost, spričo katere kar tonejo v zaničevanje in preziranje samega sebe. Vedeti je pa treba, da izvira ta žalost iz njihove nežne otroške ljubezni do dobrega Boga, ne pa iz hladnega trepeta pred božjo pravico in ostrostjo. Iz plameneče ljubezni prihajajo te njih samoobtožbe, ne pa iz hladnega strahu.

Le rajši torej prebirajmo spise in življenjepise onih svetnikov, ki so jasno, na nedvoumen način govorili in prosljavljali božjo milino in ljubezen ter na tej podlagi potem budili v nas popolno ljubezen do Boga, ki je višek vseh čednosti. „Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca!“ je naročal Sin božji. Posebno še svetniki, ki so se po mnogih zmotah in zablodah vrnili k Bogu ter so na lastni duši okusili božjo dobroto in brezmejno prizanesljivost, tako lepo poudarjajo svetle, mile, vabeče strani božjega bistva in delovanja. Bog jim je neskončno morje ljubezni, miline in usmiljenja.

4. Ali pa niso nekatera mesta sv. pisma taka, da nam naravnost vsiljujejo trepet pred Bogom in mučen strah pred njegovim skrivnostnim tehtanjem naših нравnih prestopkov?

Knjiga pregovorov res pravi: „Strah pred Bogom je začetek modrosti.“ Toda tu pomeni strah ne plaho trepetanje pred Bogom, ampak poslušnost do njega, kakor to jasno razloži drugo mesto iz iste knjige (8. 13): „Strah Gospodov je, sovražiti hudo.“

Pavlove besede do Hebrejcev (10. 31): „Strašno je pasti v roke živega Boga!“ so izgovorjene o Judih, ki so zlorabili vse božje dobrote in so ostali v svoji zakrknjenosti. Nespokorjeni grešnik se seveda mora zdrzniti od strahu pred božjo pravico, saj jo naravnost izziva in kliče nase. Drugače je pa misel, da je Bog kot zločest sodnik, ki bi užival nad nesrečo ubogega, šibkega človeka, naravnost bogokletna.

(Dalje prihodnjič.)

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

O marijavitih.

Jutro z dne 22. 9. 1928. je med drugim o njih poročalo sledeče: „Obtožen je škof sekte marijavitov, ki se je odtrgala od rimsko-katoliške cerkve, Kowalski, zapeljevanja mladoletnih deklic, ki so se vzgajale v njegovem samostanu. Ustanovila ga je pred kakimi 20 leti sedaj že umrla nuna Kozłowska, po njej pa ga je prevzel Kowalski, ki je bil prej rimsko-katoliški svečenik.“ (To zadnje trditev je prineslo Jutro z debelimi črkami v naslovu članka).

Naslednji dan pa je Jutro v številki 224 samo z drobnimi črkami poročalo: „Šele kasneje so oblasti dognale, da Kowalski sploh ni bil posvečen v duhovnika, ampak se je samo izdajal za vikarja. Ponašal je listine in je na ta način dobil službo v področju ondotne škofije.“

Ni pozabilo Jutro z debelimi črkami v naslovu članka poudariti, da je bil Kowalski prej katoliški duhovnik, pozabilo pa je to drugi

dan z istotako debelimi črkami popraviti, čeprav je lahko vedelo, da se debelejši tisk bere in bolj vtisne v spomin, medtem ko se drobnejši večkrat in celo običajno prezre.

Ni pozabilo Jutro poročati, da se je sekta marijavitov odtrgala od rimsko-katoliške cerkve, pozabilo pa je poročati, kaj vse je katoliška cerkev napravila, da bi vernike obvarovala usodepolnih zmot.

Felicija (drugi pravijo Marija Frančiška) Kozlowska je v Plocku na Poljskem ustanovila versko družbo, ki je imela dober začetek, pa slab konec. Tudi nekateri, sicer dobri duhovniki so preveč verjeli dozdavnim razodetjem. Med drugim je ta družba iz sv. Trojice napravila četvorico, to je Boga, Jezusa, sv. Duha in Mater božjo. Kozlowsko so proglasili za nevesto Jezusa Kristusa, ki nadkriljuje celo Marijo, ki je samo njegova mati, ona pa je kot nevesta tesneje ž njim zvezana. Samo po njenem, to je Kozlowske, posredovanju se more dobiti odpuščanje grehov. Seveda je spoved s tem zgubila svojo moč kot zakrament, ter je postala samo dejanje pobožnosti. Namesto tega so marijavitski duhovniki delili vernikom podobice Matere božje, tiskane na zelo tanek papir, in čim so verniki tako podobico zaužili, je bila njihova vest očiščena. Primerno velikosti in številu grehov je bilo treba seve zaužiti več in večje podobice. Božje in cerkvene zapovedi so po njihovem nauku samo nasveti, in imajo le toliko veljave, kolikor kakšni narodni pregovori. Papež Pij X sam je, ko so mu o tej stvari poročali vskliknil: „Veliko hudih krivih ver je, ampak nobena ni tako smešna kot ta.“

Seveda je proti tem zmotam nastopila tudi cerkev. Najprej je 4. septembra 1904 rimska kongregacija novo versko družbo razpustila. Ko to ni pomagalo, je papež Pij X v posebni okrožnici z dne 5. aprila 1906 znova obsodil marijavitsko sekto. In dne 5. decembra je rimska kongregacija imenoma izobčila iz katoliške cerkve ustanoviteljico Marijo Frančiško Kozlowsko in načelnika marijavitov Jana Kowalskega. Več katoliška cerkev ni mogla storiti, da bi obvarovala svoje vernike pred krivimi nauki, ki so v zadnjem času rodili tako žalostne posledice.

Tudi tisti, ki ne poroča tega, kar bi moral poročati, potvarja resnico.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

P. HUGO:

FRANČIŠKANKE MARIJINE MISIJONARKE.

Zadnjič smo vam predstavili in kratko opisali ustanoviteljico te redovne misijonske družbe. Topot vas hočemo podrobneje seznaniti z misijonsko družbo samo, njenim namenom, njenim notranjim ustrojem, njenim delom in njenim tačasnim stanjem. O vsem tem obširneje razpravlja knjižica „Misijonska ustanova“, na katero ponovno opozarjamo vse one, ki bi se želeli natančneje poučiti o celi stvari. Ker pa knjižica ni in ne bo prišla tolikim v roke, kakor „Cvetje“, se nam zdi potrebno to novo misijonsko družbo naši širši javnosti še na ta način predstaviti, da si bo prej na jasnem, kako in kaj je z njo in kaj hoče med nami. Oni cvet naše ženske mladine, ki čuti v sebi redovni poklic, a mu izbira med različnimi redovnimi družbami dela težave, bo potem brez povpraševanja lahko vsaj približno spoznal, ali bo v tej Družbi mesto zanj ali ne. Poleg tega bodo pa merodajni krogi, ki jim razna še nezasedena dobrodelna polja delajo preglavice uvideli, na katerem izmed njih bi nove sestre lahko zaposlili, da se čim prej dvignejo in ustanove med nami žensko misijonsko matico, kar je njih glavni namen.

Poglejte zgoraj njih uradni redovni pečat, ali če hočete njih redovni grb. On vam veliko pove. Ob robu kroga vidite latinski napis: Institutum Missionarium Franciscantium a Maria. Dobesedno in v pravem smislu bi se to slovensko glasil: Inštitut Frančiškank Marijinih Misijonark. To je njih uradno ime. Dasi je ustanova v smislu cerkvenega prava redovna družba ali kongregacija, kakor mnogo drugih, se vendar ne imenuje družba ali kongregacija, temveč inštitut. Mi Slovenci sicer imamo za besedo inštitut svoj izraz „vstav“, ki pa med ljudstvom še ni tako udomačen, kakor beseda „inštitut“ na Francoskem, kjer je zibelka teh sester. Morda se po njih tudi pri nas polagoma udomači. Sicer pa lahko ostanemo pri misijonski „družbi“, kar v smislu cerkvenega prava sigurno je.

Dalje se imenujejo Frančiškanke. S tem je povedano, da so hčere sv. Frančiška Ser. Imamo celo vrsto sester frančiškank. A se ne imenujejo vse z isto pravico frančiškank. Večina njih ima pač vodilo III. reda sv. Frančiška za podlago svojim redovnim pravilom. Nosijo tudi zunanji vidni frančiškanski znak — bel pas. Drugače nimajo nikakega ožjega stika s frančiškanskim redom, ne po duhu, ne po kakih

uradnih vezeh. Te nove sestre sicer tudi niso uradno odvisne od frančiškanov, kakor so n. pr. klarise. Kot redovne sestre imajo svoje lastno najvišje predstojništvo v Rimu. Kot misijonarke so podložne „sv. kongregaciji za razširjanje vere“. Kot redovna kongregacija, ne red, pa so pod oblastjo krajevnih škofov. Vendar so njih stiki s frančiškanskim redom mnogo ožji, kot drugih. Frančiškov duh je njih duša, frančiškanski vzori so njih vzori. Te ožje stike s frančiškani izraža tudi redovni grb, ki je v bistvu isti kot onih, dve roki križem, Kristusova in Frančiškova, znamenje njegove bogopodobnosti.

Frančiškanke Misijonarke se dalje zovejo. Tudi v tem se ločijo od mnogih drugih frančiškank. Misijonski poklic ni nobenim teh tuj. Večina njih se udejstvuje tudi v misijonih. Vendar to ni njih glavni poklic. Te nove sestre frančiškanke so po poklicu misijonarke. To je njih glavni namen. Njih pravila pravijo: „Frančiškanke Misijonarke Marijine se posvečajo misijonskemu apostolatu kot ponižne sodelavke misijonskih duhovnikov in se naseljujejo po želji sv. stolice tudi v najnevarnejših in najoddaljenejših misijonih v tujini.“ Zato se druge sestre frančiškanke nimajo bati nikake konkurence od njih strani. Seveda tudi one prevzemajo razna dobrodelna polja v domačem okrožju. A to jim ni cilj, temveč le sredstvo do cilja, zbiranje in vzgajanje poklicev za vnanje misijone.

Slednjič se imenujejo Marijine Misijonarke. Marija, ki se je sama popolnoma žrtvovala rešenju človeških otrok in temu namenu žrtvovala tudi svoje najdražje, svojega edinega ljubljene Sina, jim je vzor popolne samoodpovedi in žrtvovanja za blagor bližnjega. Zato je vsake sestre prvo redovno ime Marija.

Vzvišen je misijonski poklic in tako poln vsakovrstnih žrtev, da mora povprečna moška narava vstrepetati pred njim. Le posebni izvoljeni se odločijo zanj. Kako naj mu bo kos slabejša ženska narava. Ne, z zgolj naravnega stališča, zlasti žehska narava ne bi zmogla vseh žrtev, ki jih zahteva vnanjemisijonsko življenje in delo. To je ustanoviteljica te Družbe iz svoje lastne dolgoletne misijonske skušnje dobro vedela. A je vedela tudi za vir, iz katerega izvira nadmoška sila, ki tudi ženski omogoča vnanjemisijonske žrtve. Vir te skrivnostne nadnaravne sile je presv. Evharistija. Ta čudežni vir je mati svojim hčerkam takorekoč na stečaj odprla. Od sv. stolice je izprosila dovoljenje, da sme biti v vseh redovnih hišah doma in v misijonih presv. Rešnje Telo celi dan izpostavljeno. Od 6. ure zjutraj do 6. zvečer sveti iznad tabernakljev njih hiš žarko evharistično Sonce, obseva in ogreva sestre, ki se vsake pol ure menjavajo v vednem češčenju, ter jim vliwa onega junaštva, ki ga za svoje vzvišeno, žrtev polno zvanje potrebujejo. V tem je ključ do njih junaštva, pa tudi do njih krasnih misijonskih uspehov, katerim se papeži sami ne morejo načuditi. Ta vir, monštranca, zavzema zato osrednje mesto v njih grbu, kakor vidite.

Spričo glavnega namena in cilja družbe je jasno, da mora biti temu primeren tudi notranji ustroj. Ni vsaka, ki ima poklic za samostansko življenje, obenem poklicana tudi za misijone. Treba tedaj velike previdnosti pri sprejemanju. Zato se naj nihče ne čudi, če so glede sprejemanja bolj izbirčne kot drugi redovi in Družbe. Vsaka kritika glede tega bi bila neumestna. One same, ki imajo za seboj že bogato skušnjo, najbolje vedo, kaj je zanje in kaj ni. Podrobnejši pogoji za sprejem nam niso znani. Katera bi želela vstopiti, naj se naravnost nanje obrne. Vemo le, da je družba urejena po načinu pravih redov.

Sestre so dvojne vrste, takozvane korne sestre, ki imajo naslov Mati in Sestre pomočnice. Prve molijo cerkveni oficij ali brevir v koru, druge imajo predpisane svoje zasebne molitve. Drugače pa med njimi ni nikakega razločka. Vse so enako oblečene. Obleka je popolnoma bela, volnena, s škapulirjem. Na glavi nosijo običajni pajčolan, na prsih križec iz bele ebenovine, na roki srebrn prstan, na frančiškanskem pasu pa serafinski rožni venec. A tako oblečene jih je videti le doma. Zunaj vedno nosijo pepelnat plašč, ki opisano redovno obleko popolnoma zakriva. Kandidatinje za Matere in Sestre so najmanj pol leta, predno so preoblečene za novicinke, na poskušnji ali postulantinke, kakor jim pravijo. Novicijat traja dve leti. V tem času se jim da temeljita redovna vzgoja, popolnoma v frančiškanskem duhu. Posebna pozornost se obrača radikalni samoodpovedi, ki jo zahteva misijonski poklic. Po srečno prestanem novicijatu napravijo začasne obljube za tri leta. Že kot take morejo biti poslani v vnanje misijone. Po preteku treh let so, ako so se izkazale, pripuščene k večnim obljubam. Ob tej priliki dobe srebrn prstan v znamenje nepreklicne zaroke z nebeškim Ženinom. Prstan nosi napis: „Glej dekla sem Jezusova, Marijina in Jožefova.“ Za vzdrževanje in poglobljenje redovnega duha je poskrbljeno potom vednega češčenja in drugih bogoljubnih vaj. Poprečno pet dnevni ur je posvečenih molitvi in premišljevanju, ostale pa vsakovrstnemu dobrodelju.

Mnoge kandidatkinje imajo sicer misijonski poklic, a jim manjka eden ali drugi predpogoj, da bi mogle biti sprejete za prave sestre. Tudi teh ne odklanjajo. Sprejemajo jih kot družbene agregatkinje ali družabnice. Te so zopet dvojne vrste, notranje in zunanje agregatkinje. Prve živijo s pravimi sestrami skupno samostansko življenje. Njih posebna pravila so nekoliko zlajšana, a duh je isti, duh sv. Frančiška, ki ga s pravimi sestrami pri istem viru netijo, pri izpostavljenem eharističnem Kralju. Njih misijonsko polje je tam, kjer se sestra v svoji redovniški obleki težje udestvuje. Zato imajo te agregatkinje črno obleko, ki vzbuja manj pozornosti. Druge, to je zunanje agregatkinje, žive med svetom in tam pripravljajo tla za misijonsko delo sester. Te so vse tretjerednice sv. Frančiška, ki so pa kot misijonske pomočnice pod njih vplivom in v službi njih apostolata.

V misijonskih krajih imajo še eno vrsto misijonskih pomočnic, ki se imenujejo „oblatinke“. To so redovnice-domačinke. Večina njih je iz raznih vzgojnih in dobrodelnih zavodov, ki jih sestre oskrbujejo. Tam so dobile redovni in misijonski poklic. Te so organizirane v posebno podrejeno redovno družbo z lastnimi pravili. V sestrah imajo vso oporo in pomoč. One jih vzgajajo in vodijo, tako v redovnem življenju, kakor v misijonskem udejstvovanju. Ker je kot domačinkam dobro poznana narodna duša, nje sončne in senčne strani, so za vpešen misijon sester evropejk velikanskega pomena. Njih predhodnice so, ki jim pripravljajo pot v pagansko temo in paganska srca.

Iz vsega tega se vidi, da je Družba Frančiškank Marijinih Misijonark urejena po vzorcu frančiškanskega reda. Tudi ta ima duhovnike in brate, ki se na zunaj in v notranjem redovnem življenju nič ne ločijo drug od drugega, razun po tonzuri. Poleg bratov prvega reda ima frančiškanski red še samostanske tretjerednike, ki odgovarjajo notranjim agregatkinjam frančiškank. Njih zunanje agregatkinje pa so naši svetni tretjeredniki. Misijonskim oblatinkam slični so misijonarji domačini, ki so izšli iz naših misijonskih kolegijev in so domala vsi tretjeredniki.

Tudi ti so kot domačini pravi blagoslov za misijone. Spričo vedno bolj probujajoče se narodne samozavesti med paganskimi narodi bodo ti misijonarji in misijonarke domačega pridelka igrali vedno večjo vlogo. Zadnja razvojna doba bo prej ali slej pač ta, da bodo po misijonskih krajih razni redovi in redovne družbe obojnega spola dobili svoje redovne hiše, v katerih bodo imeli glavno in edino besedo domačini in domačinke. Čim prej razmere v toliko dozore, tem bolje za misijone.

A to je prav za prav le okvir ustroja Frančiškank Marijinih Misijonark. Duša tega ustroja je nekaj skrivnostnega. Toliko hiš, kakor jih Družba šteje v vseh peterih delih sveta, toliko sester, agregatinj, oblatinj raznih narodnosti, najvišjih plemkinj in najnižjih plebejk, a ne razdeljenih po narodnosti, še manj po stanu, in vendar kakor bi bilo vse z enega kova. Vse stremi in dela za en vzvišeni cilj, da evangeljska luč skoraj prežene vso pagansko temo in božja ljubezen ogreje vsa srca, ki nosijo pečat Gospodove Rešnje Krvi. V tej silni organizaciji Družbe je vsa moč in vsa skrivnost njenih velikih uspehov. Vir te enotne organizacije in njene moči pa je presv. Evharistija in od nje vdihnjena požrtvovalna ljubezen, ki premosti vse prepade in osladi vse žrtve. Kdor je kedaj bil v eni ali drugi hiši teh sester, saj je po vseh enakih življenje, je takoj lahko spoznal, da se dnevno grejejo ob evharističnem Soncu. Nek tih tabernakeljski mir vlada v njih. Razlit je po obrazih sester, kakor bi bile vse v drugi svet zamaknjene in komaj čakale novih povelj za nove še večje žrtve ljubezni. Teh nikoli ne manjka. Danes je ena v žgoči Afriki, jutri jo pošljejo v ledeno mrzlo Sibirijo, pojutranjem zna dobiti poziv, da naj nadomesti sosestro, ki je v kaki naselbini gobavcev postala žrtev ljubezni. Sedem takih naselbin imajo v oskrbi. A kadar je treba kako vrzel zamašiti, ni treba povelja, katera jo bo nadomestila. Prostovoljno se jih javi na stotine.

Ljubezen je širokogrudna in velikopotezna, tem bolj, čem bolj je nesebična in junaška. Zato ni čuda, če najdemo te sestre vsepovsod, kjer se odpre kako polje krščanskega dobrodelja, najrajši tam kjer je beda večja in žrtve bolj krvave. Nešteto raznih sirotišnic, hiralnic, zavetišč, bolnišnic, vzgojevališč, šol in drugih zavodov po Evropi in misijonih oskrbujejo. Poleg vsakojakega dobrodelja so njih hiše povsod tudi središča ženske izobrazbe. Šivanje, vezenje, izdelovanje dragocenih preprog, slikanje na svilo in kakor koli se vsa ženska dela imenujejo, za vse imajo šole in tečaje. Materna hiša v Rimu je prava visoka šola umetnosti, ki je nobena druga ne prekosi. Umetna dela, s katerimi ob raznih slovesnih prilikah razvesele sv. očeta, so tudi za razvajeno in kritično srce umetnosti, za večni Rim, senzacija, nekaj izrednega.

Toda vse to je le sredstvo do glavnega cilja. Denar, ki ga s tem izkupijo, založe v nov zavod, ki je v Evropi nova matica za misijonske poklice, v misijonskih deželah pa nova postojanka za nadaljne prodiranje v pagansko temo.

Njih pravila so sicer stroga, a ne okorela, nasprotno jako prožna. Ko je sedanji sv. oče obrnil svoj pogled na ločni vzhod in svojemu imenu za vedno vtisnil pečat „papež krščanske edinosti“, so med ženskimi redovnimi družbami ta apostolat prve razumele Frančiškanke Marijine Misijonarke. Kakor čujemo so se že odločile za prestop v vzhodni obred, da bodo takoj na mestu, ko se odpre to prostrano misijonsko polje. Na sibirski meji že čakajo poziva in se pripravljajo na pohod v Rusijo. Ni dvoma, da bo tudi naša ljubljanska hiša matica za te misijonske poklice.

Odkar je družba med boksarsko vstajo na Kitajskem prejela svoj krvavi krst, ko je bilo sedem sester obglavljenih, ki bodo v bližnji prihodnosti proglašene blaženim, se je njih misijonsko navdušenje podvojilo. Ko je glavni prednici in ustanoviteljici došla vest o teh prvenkah mučenicah, je vzkliknila: „Te so moje sedmere žalosti, a tudi sedmere radosti.“ Nato je zapela: Te Deum... In z njo so ga pele njene hčerke. Navdušenje za misijone in mučeniško krono je bilo toliko, da bi bile najrajši vse sklonile svoje glave pod morilni meč. Njih prva mučeniška kri je bila kakor pri prvih kristjanih seme novih poklicev in novega razmaha Družbe.

Sedanje stanje Družbe je sledeče: V Evropi imajo 62 hiš, v misijonskih deželah pa 149. Od teh jih je v Aziji 78, v Afriki 37, v Sev. Ameriki 14, v Južni Ameriki 12, v Oceaniji 6. Sester je 5100. Oskrbovajo sledeče dobrodelne in vzgojne zavode za mladino: Jasec 39, zavodov za prehrano dojenčkov 17, zavetišč 43, sirotišnic 81, šol 108, med temi penzjonatov ali notranjih šol 38, dekliških domov 12, gospodinjskih šol 9, raznih delavnic 86, patronaž 69, župnih katehetskih šol 72. V teh zavodih je oskrbovane 56.000 mladine. Za odrasle imajo bolnišnic 55, med temi 7 za gobave, lazaretov za druge kužne bolezni 6, dispenzarjev, kjer delijo hrano in druge življenske potrebščine 108. Vseh teh odraščanih bednih, ki jim kakorkoli pomagajo, je nad 2.800.000. Odraščanih krstijo na leto 10.000, otrok pa 25.000. Ves ta velikanski aparat dobrodelja, ki se leto za letom bolj razpleta in narašča, je sad dobrega pol stoletja, kar Družba obstoja. Te številke same Družbo najlepše priporočajo in morajo nehote izsiliti naše simpatije do nje.

Zaključimo z željo, da bi se tudi njih najmlajše dete med nami tako lepo razvijalo in krepilo, kakor drugod, kar je seveda v veliki meri tudi od nas odvisno. Da se to čem prej zgodi, se morajo naše simpatije spremeniti v dejansko sopomoč. Zaenkrat bi želeli, da bi naši vodilni upravni krogi stopili s sestrami v stik in jim ponudili primerno dobrodelno polje, ki bi ga same za najpripravnejše spoznale. Prepričani smo, da bo njih ustvarjajoča sila iz malega nekaj velicega napravila, kakor povsod. Bog daj, da kmalu!

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

II. poglavje.

Naslednje jutro je bil gospod Traven že zgodaj odšel v tovarno, da pregleda pošto in se posvetuje z inženirjem glede novega načrta. Namerjal je namreč svoji tovarni, ki je lepo uspevala, priključiti še novo podjetje in sicer tkalnico za tkanine iz umetne svile združeno s platnenimi vlakni. Poizkusi so dolgo trajali, vendar se je stvar obnesla in ker so bile ponudbe iz inozemstva zelo ugodne, je bilo treba čim preje pričeti, da morda kdo drug ne poseže vmes.

Traven je bil pri delu zgovoren, in vsa njegova redkobesednost je izginila, če je šlo za stvar, ki ga je v resnici zanimala. In ta novost ga je Sklenil je, da posveti v načrt tudi Pavla, ki je dosedaj samo nekaj slu-

til, pa nič gotovega vedel. Telefonično ga je poklical, toda Pavel se je bil tisto jutro nekoliko zakasnil in že to je očeta vznevoljilo. Zahvalil se je inženirju in začel sam zase primerjati dvoje načrtov za potrebno preureditev tovarne. V tem delu ga zmoti nervozno brnenje zvonca, ki ga kliče k telefonu. Začuje glas knjigovodje, ki nekaj dopoveduje, vendar ga skoro ni razumeti, tako razburjeno govori v aparat. Da pride do jasnega, kratko prekine pogovor, češ da pride osebno v knjigovodstvo. Zase je namreč imel v severnem traktu tvornice dve sobi na razpolago, da ga niso motili nešteti telefonski pogovori hišne centrale in pa da je nemoteno sprejemal obiske zastopnikov tujih tovarin in veletrgovin.

Trdih korakov je odšel po dolgem hodniku in vstopil v sobo knjigovodje. Knjigovodja je hodil nervozno po sobi in videti šefa, je kar na kratko začel pripovedovati.

„To-le pismo je došlo z današnjo pošto. Menica, ki zapade v dveh dneh se glasi na 250.000 Din. Podpisan je gospod Pavel. Že pol ure primerjam podpise, zaključek je ta, da je podpis pristen, vsak dvom je izključen. Ker danes gospoda Pavla slučajno ni tu in je sicer precej točen, me je stvar zaskrbela in menil sem, da Vas moram obvestiti. Morda je pomota, morda da je to kaka zadeva, ki ne tiče toliko podjetja temveč le rodbino.“

Traven ga je molče poslušal. Le ko je zaslišal višino vsote mu je čelo za hip pobledelo in v sence mu je stopila kri.

„Sicer imamo toliko čistega, da poravnamo vse obligacije, vendar poznalo se bo, zlasti ko namerjate tvornico razširiti.“ —

„Kdaj je bila menica izstavljena?“ je suho vprašal Traven.

„Danes imamo 13. decembra. Menica je bila izstavljena 15. junija na šestmesečen rok.“

„In jaz sem pooblastil mojega sina Pavla meseca aprila, da sme podpisavati v imenu tvrdke.“

„Da in sicer 10. aprila.“

„Hvala in če pride moj sin danes v urad, ga pošljete k meni. Vi pa ne veste o celi stvari ničesar in sicer prav ničesar, upam, da se smem na Vas zanesti.“

„Docela, poznate me gospod Traven.“

„Mislim, da — ampak saj veste, če lasten otrok vara, komu naj zaupam.“

„Če ni pomota!“

„Pustiva to, dovolj — torej kakor rečeno. Pavla pošljite takoj k meni, ne da bi besedico omenili o zadevi.“ In trudnih korakov, malce upognjen je odšel nazaj k svojim načrtom. Po koridorju pa je stopal vzravnan in nihče bi ne mogel razbrati iz tega obraza drugega, kakor strogo, suho stvarnost in nekak trpek mir.

III. poglavje.

Pri zajutreku sta si sedela nasproti Ančka in Henrik. Mama je odšla v kuhinjo, da odredi potrebno s posli, Pavel je bil že odšel, prebravši časopis.

Henrik je bral neko pismo, ki je došlo zanj. Bilo je pisano z veliko pokončno pisavo, kuverta je imela nalepljen listek „Express“. Njegovo že itak blede lice, je med branjem, večkrat še bolj pobledelo, prsti so nervozno drobili kruh.

Ančka je pretrgala molk.

„Henrik, rada bi ti stavila neko vprašanje, ali dovoliš?“

„Zakaj le ne, samo kratko prosim, in če je mogoče brez pridig. Jutri je nedelja, jo lahko pri frančiškanih slišim, če hočem.“

„Da bi jo le, ne bo ti škodovala“ mu je Ančka mirno in poredno odvrnila in zatem nadaljevala.

„Kaj počneš zadnje čase? — postal si nemiren, reda nobenega ne poznaš, domov prihajaš pozno v noč. Danes na priliko sem te čula ob pol 3. uri zjutraj. Oče je jezen nate, mama pa se žalosti. Torej kaj je s teboj?“

„Že samo vprašanje je cela pridiga. No pa, ker si ti, hočem samo to-le odgovoriti: Imam neke skrbi, kakšne, tega seveda ne povem, ker to za tvoja ušesa ni. Upam pa, da bo stvar kmalu urejena in tedaj morda povem. Sedaj res še ne morem.“

„Tako na kratko ne bova opravila. Stvar ni povsem lahka in ti se samo varaš in samega sebe hočeš slepiti in omamiti. Zakaj si sedaj med branjem pisma parkrat prebledel. Dobro sem te videla. In pismo je ekspresno.“

„To, Ančka, pa tebe nič ne briga. Ali te jaz katerikrat vprašam, kje in kod hodiš če ob 5. uri zjutraj vstaneš in greš iz hiše in včasih popoldne odideš pa šele zvečer prideš. Ti hodi svoja pota, jaz bom svoja.“ V zadnje besede je Henrik nehote položil neko pikrost in trdoto, ki je morala žaliti.

„Kam hodim, sam le predobro veš, in da se včasih zakasnim, ni moja krivda. Lepo sicer ni, da moja pota, ki vodijo v cerkev, istovetiš s svojimi, ki niso povsem lepa, kot bi smela trditi, ampak to je tvoja stvar in ne moja. Vedi pa, da je bil sinoči očka zelo nevoljen in mislim, da bi se lahko enkrat bolj resno oprijel svojega študija. V tovarni je toliko dela, in kako bi bil oče vesel. Dobro znaš risati, lahko bi sprejel delo našega starega risarja, ki hoče v pokoj in res nič več svojega ne iznese. Zadnjič si igraje narisal nekaj vzorcev, ki so mi močno ugajali. Glej, Henrik, veš da te imam rada, prosim te, stori to, ne radi mojih pridig, ampak zato, ker imaš rad svojo sestro Ančko, ki je še vedno tvoj kapucek.“

Henrik jo je za nekaj hipov molče gledal. Zatem pa se mu je obličje zresnilo in nekako trpko je odvrnil: „Če bo oče hotel, bo stvar v par dneh urejena. Bomo videli.“

„Kako, to misliš: ‚oče hotel‘ — nihče rajši kot on, to sam najboljše veš.“

„Kapucek, so stvari, ki ti zanje ne veš in je bolje, da ne veš. Zahvali Boga, da nisi — e, kaj — pustimo to. Mogoče se bo kmalu zjasnilo pri nas doma. Sedaj pa moram iti, veže me važen dogovor.“

„Glej, da boš opoldne doma,“ mu odhajajočemu zakliče Ančka in ko ne dobi odgovora, jo prevzame grenka in bridka slutnja. Sama ne ve, zakaj jo boli srce. Čutila je, da se srce bratovo odpira in vendar je nekaj globoko na dnu, kar ga peče, kar ga boli in skrbi, česar pa si ne upa povedati.

Kaj le utegne biti?

Ančka hiti pospravljati raz mizo ostanke zajutreka, pri tem pa ji misli neprestano uhajajo k Henriku, k njegovemu zagonetnemu nemiru, k njegovi trpkosti. In kakor že preudarja, jo vedno bolj jasno prevzema skrb, da bo še grenko. In mama je tako bolehnna, oče truden in kako bi bilo lahko lepo.

Mejtem je vstopila mama in vprašala, kdaj je danes Pavel odšel, knjigovodja je že dvakrat vprašal po njem.

„Že pred dobro uro, pač pa je rekel, da se mimogrede oglasi še pri krojaču. Zvečer, da ne utegne.“

„Že prav, in ti, si že govorila s Henrikom?“

„Da, mama, ampak nič ne vem, kaj je ž njim. Nekaj ga mori, nekaj skriva, vsaj meni se tako zdi. In skrbi me, mama.“

„Mene tudi, srček moj. Pa kakor že pride, v božji roki smo. Veš Ančka preveč lepo bi nam bilo, in to nikoli ni dobro. Človeško srce šele tedaj spozna srečo, če je pot do nje šla skozi trpljenje in grenkost.“

„Samo, da bi prehudo ne bilo...“

„Ančka, pusti to, božje ure drugače gredo kot naše.“

(Dalje prihodnjič.)

P. ADOLF:

SPOMINI IZ MISIJONSKEGA ŽIVLJENJA.

Lov na ljudi se nadaljuje.

Naj omenim, da se viskij, močno angleško žganje, ne pije samo, temveč vedno z vodo; če je le mogoče z mrzlo sodovodo. V velike čaše, podobne našim vrčkom za pivo, onim, ki so v dnu špičasti in držijo po četrť litra, se vlije malo viskija in veliko vode. Viskij se speni in zakipi, kakor sveže pivo. Ta pijača, če se pije zmerno, je zelo prijetna in zdrava, hladi in žejo gasi. Zato je najbolj priljubljena pijača Angležev. To pijačo je moj prijatelj pridno točil sebi in pričujočemu uradniku, ki je imel nalogo skrbeti, da bi p. Benigen z nobenim ne govoril in z nobenim ne prišel v dotiko.

Uradnik je bil v veliki zadregi. Ponovno naju je hotel opomniti, kaj je dovoljeno in kaj je prepovedano. Pogledoval je sedaj p. Dunstana, sedaj zopet p. Benigna, toda nikakor ni mogel priti do besede. Moj angleški prijatelj je neprenehoma govoril, da uradnik ni imel ne časa, in ne priložnosti, da bi se mogel vmešati v pogovor. Le tu pa tam je zinil „jez, jez,“ to je naš „ja, ja“. Sčasoma je popolnoma obupal, da bi mogel vršiti svojo dolžnost in nadzirati p. Benigna. V jezi je nama na stolu hrbet obrnil in se popolnoma prepustil Dunstanovi gostoljubnosti. In ravno to je hotel moj angleški sobrat.

„Odkar je šla Turška v vojsko,“ je pripovedoval p. Benigen, je v Jeruzalemu splošna zmeda. Eni se bojijo Turkov, drugi Angležev. Mislim sem si, najboljše je, da grem domov, odtod pa v Ameriko, kamor že dolgo nameravam. Vzel sem italijansko ladjo, ker druge sploh ni bilo več dobiti, toda na potu sem zapazil, da Angleži tudi na italijanskih ladjah lovijo Nemce in Avstrijce. Ko smo včeraj prišli v Port Said, ni smel nobeden izmed nas, ki gremo v Evropo, z ladje na suho. Angleški vojaki so nas prav tako zastražili, kakor nas stražijo tukaj v Aleksandriji. Prosil sem prijaznega Egipčana, ki je v Port Saidu izstopil, da je mojo dopisnico na Te oddal na pošto, tako sem Ti mogel sporočiti, da na ladji „Milano“ bežim domov. Mislim pa sem, če nas Angleži že v Port Saidu tako stražijo, kaj bo šele v Aleksandriji, ki je popolnoma v njih rokah. Za vsak slučaj sem eno pametno pogodil. Ko smo danes zjutraj zavozili v aleksandrijsko luko in so vsi drli na krov, da bi si pri prihodu ogledali luko in mesto, sem jaz neopažen smuknil

v prvi razred in se tam skrival v enega izmed prostorov za skrivne telesne potrebe, ter vrata skrbno za seboj zaklenil. Mislil sem si, za slučaj, da bi me iskali, bom na tem prostoru in v prvem razredu še najbolj skrit. Prvi razred, kakor dobro veš, je strogo ločen od drugih razredov in je vsakemu prepovedano vanj priti, če se ne vozi v njem. Kako prav sem naredil! Ob osmih je bila že angleška komisija na ladji. Klicali so pred se vse in jih strogo izpraševali. Vpraševali so tudi po meni in so me po vsej ladji iskali, toda v mojem kotičku me niso našli. Ob enajstih sem bil v drugem razredu, kjer se vozim. Že je bil zraven mene ta-le uradnik. Ne vem, kaj prav za prav hoče od mene. Zdaj sedi že tri ure tukaj zraven mene. Na videz je prav vljuden, toda nikogar ne pusti, da bi z menoj govoril. Skrbi me, če me bo danes zvečer, ko bo ladja odplula, samega pustil, ali me bo s seboj vzela. Ker me komisija ni dobila, ne vpisala, ne za ujetnika razglasila, upam, da bom še ušel.“

„Slišita, vidva, ali sta se že pogovorila? Midva sva viskij že popila,“ se oglasi p. Dunstan.

„Midva sva svoj pogovor že končala,“ odgovori p. Benigen. Torej smo se poslovili.

Ko sva bila s p. Dunstanom v samostanu, sem mu rekel: „Prav lepa hvala, da ste šli z menoj, brez Vas bi pač ne bil videl p. Benigna; toda vedel bi rad, zakaj sta se vidva s komandantom tako grdo gledala?“

„O, takrat sva midva po angleško govorila. Hudo sva se bila udarila, zelo se mi je ustavljal, nazadnje pa se je le udal.“

O p. Benignu naj še povem, da je srečno prišel v domovino. Meseca januarja 1915. pa se je odpeljal misijonarit v Ameriko, kjer je še vedno.

Bilo je nekako en teden po opisanih dogodkih s p. Benignom. Dne 24. novembra, dan pred sv. Katarino, patrono našega samostana v Aleksandriji, mi je naš organist g. Švindelj (Schwindel), Nemeč iz Bavarskega, poročen z neko Francozinjo, zaupno povedal: „Slišite, p. Adolf, skrivnostna ladja Izmailija je zopet tukaj in ljudje pripovedujejo, da je znova več naših ljudi zginilo. Dober prijatelj moje žene, uradnik na angleškem namestništvu, je zaupno še nekaj drugega povedal. Videl je zapisnik oseb, katere bodo zaprli. Na zapisniku so nekatere osebe podčrtane z rdečim, druge pa z modrim svinčnikom. Jaz, nemški pater in Vi smo podčrtani rdeče, kar pomeni, da bomo med prvimi zaprti.“

Tega pa že ne verjamem. To ni mogoče, sem ga zavrnil. Jaz nikamor ne grem, o vojski ne govorim in zoper Angleže nimam prav nič. Zakaj naj bi me zaprli?

„Kakor dobro veste, se tudi jaz ne vmešavam v nobeno stvar,“ pravi Švindelj, „in se tudi meni čudno zdi, zakaj naj bi moral v zapor. Toda angleški uradnik je rekel moji ženi, da smo mi vsi zatoženi, kot sovražni in nevarni Angležem.“

Kar je Švindelj pravil, se je žalibog zgodilo. Že drugi dan, v sredo, ko sem se vrnil okrog enajste ure v samostan, mi je prišel nasproti p. Narciz, moj samostanski sobrat, tukajšnji misijonar za Nemce, doma iz Porenja in mi je rekel: „Poglejte, kakšno povabilo sem prejel od angleške oblasti! Jutri ob 9. moram biti na Rasetinu. Pa tudi za Vas je imel dotični gospod pismo, Vas ni bilo doma, drugemu ga pa ni hotel izročiti.“

Ko je pater še govoril, me je prišel vratar klicat, rekoč, da me neki gospod čaka na porti. Grem torej na porto.

Kako se začudim, ko vidim pred seboj detektiva, ki mi je bil že od meseca avgusta za petami.

„G. pater, tukaj je uradno pismo za Vas, pravi preoblečeni policaj. Prosim, podpišite, da ste ga prejeli.“

„Najrajši bi mu bil hrbet obrnil, ker sem dobro vedel, kaj mi je prinesel. Toda kaj mi bi bilo to pomagal!“

Podpisal sem potrdilo, vzel pismo in odprl. Pisanje je bilo prav kratko. „V imenu angleške vojaške oblasti se Vam naznanja, tako se je bralo, da morate dne 26. novembra ob 9. uri dopoldne biti v vojašnici na Rasetinu. S seboj vzemite perila in najpotrebnejše obleke.“ Podpis pisma je bil nerazločen. Menim, da je bil podpisan angleški guverner Hopkinson.

Ko sem pismo še študiral, me je poklicala k telefonu ena izmed nemški sester sv. Karola Boromejskega, iz azila za stare ljudi. Ker sem zapazil, da nekdo pri centrali, središčnem uradu, posluša, kaj govoriva, sem rekel sestri, da naj osebno pride v samostan, če hoče govoriti z menoj. Sestra je takoj prišla.

(Dalje prihodnjič.)

P. HUGOLIN:

ZA POST.

R olef pripoveduje v svojih potopisnih črticah iz Španije naslednji dogodek: Bil sem v Kadiksu, v južni Španiji. Krog dveh popoldne se podam v hôtel kosit, in ker je bil petek, velim prinesiti postnih jedi. Pri isti mizi sta sedela dva Francoza, ki sta tudi imela pred seboj na mizi postne jedi. Govorila sta precej glasno v svojem maternem jeziku in se mi predstavila kot mornariška častnika. Pohvalil sem ju, ker sta se zdržala mesnih jedi, dasi kot vojaka in popotnika nista bila dolžna.

„Vedite,“ pravi eden izmed njiju, „midva sva Francoza, obenem vojaka. Vojak pozna samo postavo, izjeme ne dela, spregleda ne mara. Tako naj bi ravnali vsi katoličani; ljudje, ki iščejo posebnih pravic in spregledov, pri meni nič ne veljajo.“

Sedaj se oglasi drugi in pravi: „Da sem jaz papež, ali njegov svetovavec, strogo bi zahteval, da se spolnuje postna zapoved; vernike ki jo prelamljajo, bi izključil iz cerkve.“

Nato se oglasim jaz: „Prav, da niste papež; cerkev ni mačeha, je mati in mati ima potrpljenje s svojimi otroci, je dostikrat celo preveč odjemljiva in prizanesljiva.“

On: „Zakaj bi mi katoličani ne spolnovali postne postave, saj jo spolnujejo celó Rusi in Arabci?“

„Rusi?“ vprašam začudeno.

„Da; včeraj nama je pripovedoval ruski mornariški kapitan, da na Ruskem v postu ne jedó ne mesa, ne jajc, ne surovega masla; in to mi je bilo čisto novo in nepoznano.“

„Kaj šele Arabci!“ nadaljuje drugi, „ti jedo v postu šele zvečer po solnčnem zahodu, po dnevi niti ne pijejo vode, četudi so žejni. Arabec, ki mi je prtjljago nosil skozi puščavo in se močno potil, niti ni hotel oranže jesti, ki sem mu jo ponudil. Lepo se je zahvalil in čakal do večera.“

Zahvalil sem gospoda za lepo postno pridigo in le obžaloval, da jo niso čuli naši ljudje, ki venomer zatrjujejo, da so dobri katoliki, želodec pa je brez konfesije. — Do tukaj R o l e f.

V novejšem času je sv. cerkev post zelo omilila; pa čembolj ga lajša, manj se izpolnjuje; in vendar je post v moralnem in zdravstvenem oziru jako važen. V moralnem pogledu nas uči zatajevanja, ki je tembolj potrebno, čembolj se šopiri lakomnost, katera obvladuje večino ljudi. — V zdravstvenem oziru je zopet tako koristen, da ga zdravniki nakladajo večinoma vsem bolnikom. Žalibog, zdravniški post se natanjčno spolnuje, cerkveni ne. Marsikatera bolezen bi se preprečila, ko bi ljudje zmerno živeli in post držali. Živel je v naših časih zdravnik, ki je vsekdar kadar se mu je napovedovala bolezen, legel v posteljo, tri dni nič jedel in ozdravel. Ko bi tedaj ljudje premagali lakomnost in slušali svojo mater, sv. cerkev, bi ravno s tem varovali zdravje. Lepo piše papež Leon o postu: „Vsakdanja skušnja uči, da v preobilni pijači pešamo in po nezmerni hrani slabi srcé, tako, da je pohlep po jedi škodljiv zdravju, če ga zmernost ne drži v pravih mejah.“

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCMI.

Samostan v Beljaku.

Nato so morali komisiji izročiti ključ blagajne in shrambe cerkvenih dragocenosti, ključe arhiva, knjižnice, žitnice, kleti in vseh drugih samostanskih shramb. Potem so morali vsi oskrbniki posameznih panog samostanske imovine, predstojniki cerkve, kapelic, bratovščin itd. priseči, da bodo vestno naznanili in izročili vsaktero vrednost, ki je v njihovi oskrbi ter da ne bodo ničesar obdržali ali poneverili.

V samostanu je bilo tedaj sedem redovnih mašnikov in trije bratje lajiki. Komisija je sestavila natančen zapisnik o vsakem posameznem družinskem članu. Navesti je bilo treba, kakšno službo vsakteri opravlja, koliko je star in koliko časa že živi v samostanu, kakšno je njegovo telesno zdravje in če ima morda kako hibo, kakšno izobrazbo ima posameznik in za kakšno delo je sposoben in usposobljen, koliko mu daje samostan dnevno za hrano, obleko itd., koliko morda dobiva letno od zunaj kot darilo, potem če ima kake znance in prijatelje, ki bi zanj skrbeli in če ima še kaj pričakovati, bodisi potom dedovanja ali kakorkoli. Nato je bilo vsem članom naznanjeno, da smejo vse, kar imajo v svojih celicah ali pri p. gvardijanu bodisi knjige, slike, pohišstvo, orodje itd., z eno besedo vse, kar jim je bilo prepuščeno v zasebno rabo, obdržati in pri odhodu s seboj vzeti. Vsi člani družine, ki še niso napravili obljube — takih tu sploh ni bilo — dobe enkrat za vselej 100 gld. in morajo tekom štirih tednov samostan zapustiti. Smejo pa vzeti svojo lastnino in kar so prinesli s seboj v samostan. Vsi člani odpravljenega samostana dobe še skozi tri mesece kakor preje v samostanu: gvardijan 1 gld., ostali konventuali pa po 40 kr.

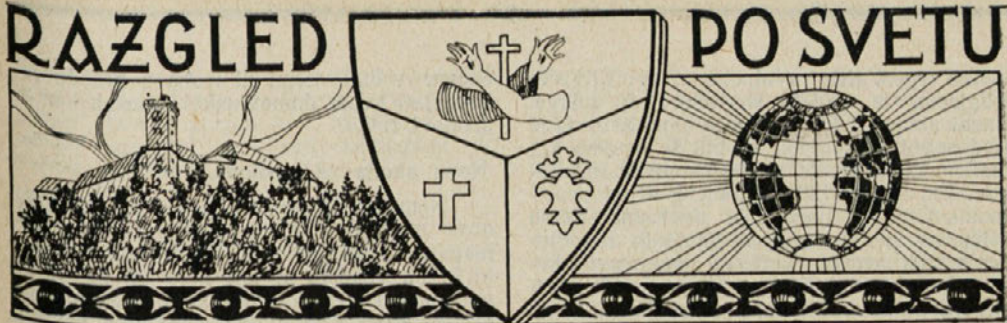
dnevno za hrano, pijačo in obleko. Drva dobijo iz samostanske zaloge ta čas zastonj. Komisija je nato loterijskega prejemnika, trgovca in učitelja Matijo Geigerja določila kot začasnega upravnika samostana, ga zaprisegla in mu določila plačo. Cenitvena dela so bila končana 28. septembra 1785. Samostansko premoženje je bilo cenjeno na 24.274 gld., k temu so prišteli še glavnico ustanov, katerih obresti je samostan užival, v znesku 21.385 gld. Srebra je imel samostan v vrednosti 1277 gld., med tem tudi eno monštranco, ki so jo cenili na 241 gld. Poleg tega je imel samostan tudi vinograd pri Ptuj.

Istega leta 25. oktobra je poslal baron pl. Schlangenberg svoje poročilo na vlado. V dopisu predlaga, naj bi se na splošno željo pustilo bivšega gvardijana P. Erharda Diemerja zaradi lepega življenja in posebnih zmožnosti še naprej v dušeskrbstvu, kajti župnik je brez kaplana, kapucini na levem dravskem bregu v župniji sv. Nikolaja pa imajo že tam dovolj dela. Dalje naj bi se patrom Serafinu Waismayer, Saleziju Niedermayer, Rafaelu Zimmermann in Jožefu Beck dovolila duhovniška in učiteljska plača, ker bo drugače treba šolo zapreti. V istem smislu je 6. avgusta poslal prošnjo na vlado tudi višji duhovnik in goriški generalni vikar v Beljaku Feliks grof Lazarini. Odgovora ni dobil nobenega. 17. oktobra sta oba, Lazarini in Schlangenberg vložila nove prošnje na vlado. Na to ponovno prošnjo je končno vlada odgovorila 10. novembra 1785. češ, da se konventualskega provincijala nikakor ne sme ovirati v prostem razpolaganju s svojimi redovnimi mašniki. Šolo bodo prevzeli kapucini, ki so se zato že ponudili in imajo tudi izprašane učitelje na razpolago. Glede dušnega pastirstva naj pa goriški stolni kapitelj predlaga za mestno župnijo potrebne kaplane. Pri tem je tudi ostalo. P. Rafael Zimmermann, P. Salezij Niedermayer in P. Jožef Beck in pozneje tudi P. Erhard Diemer so bili na predlog goriškega generalnega vikarja grofa Lazarinija nastavljeni v dušno-pastirski službi v Beljaku, druge člane odpravljene redovne hiše pa je konventualski provincijal P. Klemen Kemper prestavil v druge samostane.

Dne 3. februarja 1786 je vlada naročila, naj se samostanska in cerkvena srebrnina proti takojšnjemu plačilu izroči kovalnici denarja. Samostanski vinograd v Traubeku pri Ptuj je kupil ondotni kirurg Leopold Neckermann za 1855 gld.⁶ Glede samostanske knjižnice vemo le to, da jo je po naročilu uprave državne imovine samostanski oskrbnik Matija Geiger še meseca junija istega leta dal prepeljati v licealno knjižnico v Celovcu. Samostanski arhiv je neznan kam izginil. Možno je, da ga je komisija, ki je bila poverjena z odpravo samostana vzela s seboj na okrožni urad, ker ga Matija Geiger pri prevzemu samostanske imovine ni več našel.⁶

V samostansko poslopje so imele biti nastanjene, kakor že omenjeno, učiteljice, ki so živele sicer skupaj, vendar brez vsakih obljub in so vzgajale žensko mladino. Njihova predstojnica Terezija Schablin je 18. avgusta 1785 pisala cesarju, da je samostan vsled starosti, potresov, ognja in drugih nesreč zelo razpadljiv in bi njegova poprava, kakor tudi potrebne priredbe veliko stala.

(Dalje prihodnjič.)

P. HUGO:

A. Splošni.

Iz papeškega Rima.

Sv. oče je stopil v leto svojega zlatega mašniškega jubileja. Ves katoliški svet ugiblje, kako bi najbolje proslavil ta izredni jubilej. Vsi so edini v tem, da bi zgolj zunanje slovesnosti najvišjemu jubilarantu ne bile po volji. On hoče, da proslava ne velja toliko njemu kot osebi, ampak kot namestniku Kristusovemu in njegovi sv. cerkvi. Kaj bi v ta namen storili, si še niso vsi na jasnem. Nekaj praktičnih sklepov se je že naredilo. Prvo pametno so pogodili otročički, oz. njih vzgojitelji. Za otvoritev jubileja so jih sto pripravili za prvo sv. obhajilo, 50 fantkov in 50 punčk, vse v starosti med 6 in 8 leti. Tajno so hoteli poviti duhovni venček sto prvih sv. obhajil in mu ga pokloniti. Sv. oče je to zvedel in izrazil željo, da bi jih med otvoritveno sv. mašo na grobu sv. Petra sam obhajal. To se je tudi zgodilo, v veliko veselje jubilaranta in otrok. — Odraščajoča italijanska katoliška mladina je tudi nekaj zelo praktičnega sklenila. Na svoje stroške hoče pozidati več župnišč po župnijah, ki jih do sedaj niso imele. — Iz Linza poročajo, da hočejo jubilej s tem proslaviti, da bodo v nekem delavskem okraju pozidali cerkev na čast Mali Tereziki. Kaj bomo pa mi Slovenci dali sv. očetu za zlato mašo? Naše mnenje je, da bo najboljšo, če posnemamo gornjeavstrijce in n. pr. v delavskemu Hrastniku postavimo cerkev Kristusu kralju, kar je bilo že sproženo, a bo drugače težko kdaj izvršeno.

Ako ne bo kakih neprevidnih zaprek, bodo prvi novi blaženi: Papež Pij X., jezuitski kardinal Belarmin in oče zanemarljene mladine Don Bosco. Stroge preiskave in procesi se ugodno razvijajo.

V Rimu imajo natančni posnetek čudodelne podobe gvaldulpske Matere božje, patrone Mehike. Ta posnetek so že pred mnogimi leti jezuiti prenesli v Rim. A ni navadni posnetek, ampak istotako čudodelna podoba, ki je bila radi tega že l. 1895. tako slovesno kronana, kakor pozneje na Brezjah in prej na sv. Gori. V tolažbo krvavo preganjanj mehiškimi katoličanom, katerim je Marija gvaldulpska ognjišče mučeniškega junaštva, so jo v Rimu znova slo-

vesno kronali. Po kronanju se je razvila velikanska procesija po rimskih ulicah. Marijo so nosili štirje Mehikanci. Navdušenje je bilo toliko, da so narod procesijo drugi dan ponoviti. Slovesnost je bila obenem protest proti mehikanskim krvnikom, ki botamkajšnje katoličane gotovo potrdil v boju za njih pravice, če bi zahteval tudi nove mučeniške krvi.

Proti preklinjevanju.

V začetku decembra je v Benetkah imela svoje letno zborovanje krajevna zveza proti preklinjevanju. Narodna zveza tega namena v Italiji že dalje časa obstoja. Kar more stori, da se narod odvadi strašnega preklinjevanja Boga in Marije, v čemer so Italijani do zadnjega časa imeli žalostno prvenstvo. Toda vidnih uspehov je imela zveza malo, dokler je ni začela podpirati fašistovska oblast, za kar ji je treba dati priznanje. Seve, kar je tako globokovkoreninjeno, kakor so te kletve v italijanski duši, se ne bo dalo tako zlepa izrjavati, četudi bodo prizadeti tu in tam na svoji koži čutili posledice. A že to je veliko, da se narod kot tak zaveda tega svojega mada in si prizadeva ga izbrisati. Zato je pa tem večja sramota za nas Slovence, da se je vrag s to kletvijo k nam zatekel, ker ga ondi preganjajo. Kar je bilo med nami pred vojno še nekaj nezaslišanega, se sedaj čuje pri mlečnih kmetskih fantih. Doslej smo bili mi mali Slovenci širokemu svetu znani po naši vernosti, zlasti po naši ljubezni do Marije. Če nam ti grdi preklinjevalci vzamejo ta sloves, nam bodo ostale samo še kranjske klobase. Zadnji čas je, da odgovorni činitelji tudi pri nas započno kako primerno akcijo, da se takim propalicam temeljito usta zamaše. Še Marija naj nas zapusti in nas mora, če bo imela take otroke med nami, pa smo izgubili našo najmočnejšo in najzvestejšo zaveznico in ne zaslužimo družega, kakor da izginemo s površja.

Mučenci kitajske revolucije.

Kitajski misijoni so za časa sedanje revolucije, ki se je sedaj nekoliko uletela,

veliko trpeli. Klic revolucionarjev: Kitajsko Kitajcem, je zanetil sovraštvo do tujev. Razni generali, ki so se s svojimi armadami med seboj vojskovali, so bili še osebno kaj različnega mišljenja glede katoliških misijonov. Eni so jim bili naklonjeni, drugi nepristranski, tretji naravnost sovražni. Temu primerno je bilo tudi mišljenje in razpoloženje njih armad. Večkrat imenovani „krščanski“ general Feng je bil kot odpadnik najstrastnejši nasprotnik vsega katoliškega. V njegovem območju so katoliški misijoni največ trpeli. Iz premaganih in razbitih armad so se organizirale še močne roparske tolpe, ki so misijonom posebno veliko preglavice delale in jih še delajo. Marsikateri cvetoč misijon je danes razvalina. Tekla je tudi mučeniška kri. Po zadnjih ugotovitvah je bilo umorjenih 9 misijonarjev, med temi dva frančiškana, 1 katehist, ki so ga še živega pokopali in 6 kristjanov.

Zaprisega novega predsednika Mehike.

Novi predsednik Mehike Emilij Portez Gil je dne 30. nov. položil prisego na državno ustavo v roke poslanca Gomeza. Slovesnosti, ki se je vršila v narodnem štadiju glavnega mesta, je prisostvovalo 25.000 ljudi. Se razume, da je prisega na tako ustavo, ki katoliški cerkvi ne prizna njenih naravnih in božjih pravic, bogoskrunska. Ih Gil vsaj zaenkrat prav nič ne misli teh neronskih postav spremeniti. Pač pa se je takoj po prisegi spomnil na ameriške kapitaliste in jih zagotovil, da jim bodo petrolejski vrelci in drugi zakladi države še dalje na razpolago. S tem si je zagotovil ameriške simpatije. Katoliško kri lahko preliva kolikor hoče, samo petrolej naj pri miru pusti. E, kapitalistični in mamoniistični Ameriki se bo enkrat še britko otepalo, ker človeško in še krščansko-katoliško kri za petrolej prodaja.

Posvečenim žrtvam vojne.

Francija se je konec novembra hvaložno oddolžila svojim posvečenim žrtvam vojne. Slovesne zadušnice za padle duhovnike, redovnike in redovnice, ki se je vršila 26. nov. v cerkvi Naše ljube Gospe v Parizu, so se poleg polnoštevilne duhovščine s kardinalom na čelu, udeležile tudi višje državnne in vojaške oblasti. Med drugimi so bili navzoči trije vojni maršali, en minister in dvajset članov parlamenta. Veliko posvečenih žrtve je zahteval vojni moloh. Padlo je 3101 duhovnik, 1535 redovnikov in 337 redovnic. Iz izgnanstva kamor jih je poslala framasonerijska, so redovniki in redovnice hitele na pomoč dragi domovini ob času sile. S svojo smrtjo zanjso izprijčali, kako jo ljubijo. Vrzeli, ki so zazljale za njimi na duhovnem bojnem polju bodo še dolgo zijaale. Več tisoč župnij je brez dušnega pastirja in mnogo tisoč drugih, kjer bi bilo treba dveh, ima samo

enega. A duhovščini ni treba z besedo zagovarjati svoje domovinske ljubezni, ker — grobovi tulijo.

Nova akcija za misijone.

Nemška misijonska zveza je sprožila novo misel svojim narodnim misijonom pomagati. Izdala je oklic na katoliške lajike, ki bi jih veselilo se kot kolonisti naseliti v misijonskih deželah, naj se priglasijo. Ako bo kaj prida odziva, bo ustanovila posebni naseljeniški vstav, ki bo to kolonizacijo vodil. Njen namen pri tem je, potom živih zgledov evropskih kolonistov domačine po raznih misijonih moralno in kulturno dvigniti. Na roko bi šla družba samo zglednim katoličanom, ki edini bi mogli blagodejno vplivati na družinsko socialno in kulturno življenje po misijonih. Istočasno bi jim bili s svojim umnim gospodarstvom ali kakim rokodelstvom v gospodarsko pobudo. Srečna misel, le če bo kaj dosti odziva.

Kako starost učkajo misijonarji.

Vseučilišče presvetega Srca Jezusovega v Milanu je na podlagi statistike dognalo, da misijonarji poprečno 14 let prej umrjo kot duhovniki doma. To bi se reklo, da gre pri 100 misijonarjih 1400 let apostoljskega dela v zgubo. V resnici to vendar ni zguba ampak dobiček. O dotičnem se lahko reče, da je sicer manj časa živel, a več let dopolnil, kakor bi jih bil v domovini. Še bolje bi seveda bilo, če bi mogel toliko let trdo misijonsko polje obdelovati, kakor nekoliko lažji vinograd doma. So misijonarji, ki učkajo visoko starost, a so razmeroma redki. Koliko je pa misijonov, katerih podnebbju se tujerodni misijonarji šele po mnogih žrtvah in krizah privadljajo, če se mu sploh. Srednje in zahodnje afriško podnebbje n. pr. je za evropejce strup. Ondi je pomrlo radi nezdruve klime 200 misijonarjev pred 28. letom starosti. Povsod pa jih mnogo prezgodaj umre, ker v slučaju bolezni nimajo na razpolago zdravniške pomoči. Zato se sedaj pri znanstvenih misijonskih kurzhj prerešetava vprašanje, kako misijone oskrbeti s primerno zdravniško pomočjo.

Radio v službi misijonov.

Da radio lahko igra veliko vlogo v misijonih in jo bo v bližnji bodočnosti najbrž tudi igral, je umevno. Zakaj bi bile take iznajdbe ljudem samo v zabavo, ko lahko vrše vzvišenejše, apostoljsko delo. Misijoni na otočju Južnega morja so že v stiku potom radia. Radio-postaja v glavni luki Fidžij-otočja je v direktni radio-zvezi z Avstralijo, Samoo, Cook-otočjem, Salomon, Novo Kaledonijo, Novimi Hebridi in Havajskimi otoki. Misijonarji, ki so po več sto kilometrov vsakebi, sedaj potom radia občujejo. Seveda ta radio-zveza ni v prvi vrsti v misijonski službi. A se dela na to, da bi misijoni

imeli svoje radio-postaje. Nemci so zamislili posebno misijonsko podporno organizacijo „Miva“, katere namen je z modernimi tehničnimi sredstvi pomagati misijonom do večjega razmaha.

Baptistovski misijon v Jugoslaviji.

Med narodnimi manjšinami v Jugoslaviji je precej Nemcev, deloma katoličanov, deloma protestantov. Kjer je kak Nemec, tam so tudi razne protestantske sekte na delu, če jim količkaj kaže. Med našimi Nemci imajo ameriški baptisti svoj misijon. V povojni zmedbi so mislili, da jim bo šla pšenica bujno v klasje. Poslali so med nje svojega organizatorja misijona. Kakor pravi njih glasilo „Sendbote“ je našel štiri male protestantske občine, z enim samim „pridigarjem“. Da se misijon okrepi in razširi, so vsaki obstoječi občini poslali svojega „pridigarja“ in še enega potujočega misijonarja, da bi ustanavljal nove občine. Vrh tega so za l. 1928. votirali 1845 dolarjev misijonske podpore. Vendar pa tožijo, da ni tistega uspeha, kakor bi ga želeli. Podoželjski učitelji baje ne puste otrokom obiskovati njih nedeljskih šol. Če jih obiskujejo, jih dobijo, namreč batine.

Kaj imajo države od redovništva.

O tem govore najprepričevalneje številke. Naj le nekatere navedem. V Švici poučuje 600 redovnih oseb 30.000 otrok. Poleg vsestransko temeljite vzgoje te mladine država letno prihrani okrog 2 milijonov frankov. Velikopotezno organizirana bolniška strežba nemškega redovništva prihrani državi na leto približno 430 milijonov mark. Ameriški katoličani vzdržujejo poleg brezverskih državnih še svoje verske šole. Okroglo 2,300.000 mladine se vzgaja v teh šolah, ki so povečini v rokah redovnih sester. Vrhovni državni vzgojni urad je zračunal, da stane državo vzgoja enega otroka na leto okrog 100 dolarjev. Iz tega sledi, da katoličani prihranijo državi na leto nad 230 milijonov dolarjev, samo s svojimi šolami, za katere ona nima nobenega centa. A to je le materialni dobiček, ki ga imajo države od redovništva. Moralnega, solidne vzgoje, ni mogoče s številkami izraziti. Le kriminalna statistika bi nam vedela povedati, da v katoliških šolah vzgojena mladina pozneje državam bistveno manj stroškov povzroča, kot ona iz brezverskih javnih šol. Kljub temu pa se države redovništva kot „mrtve roke“ otepljejo, jih preganjajo in izganjajo. Razni „patrijotje“ imajo pa polna usta o samostanskih troth.

Ženske za svojo čast.

Več švicarskih ženskih društev je v vodilnem domačem časopisu objavilo odločen protest proti zlorabljanju ženske časti v osebne sebične namene in spodkopavanje

javne morale. Na njih nagoto po raznih ilustrovanih listih, brošurah, podobah, filmih lovijo svoje ribe in jih zastrupljene vračajo družbi, da še druge okužijo. Vsaka poštena žena mora radi svoje časti in radi svojega naroda, ki se na ta način moralno zastuplja, proti temu odločno protestirati. Ženi taki barantavci z njenim mesom slabo uslugo delajo. Obenem so grobokopi naroda. Kajti narod je zdrav in močan le v toliko, kolikor je moralen. — Odmev tega protesta se čuje že tudi med berlinskim ženstvom. Bog vedi, kdaj bo dosegel naše ženstvo. Potrebno bi bilo prav tako. Kar ženske tiče, mora reforma iziti iz žensk samih. Moški so take bitke še vedno izgubili. Seve, ženske tudi vsa odgovornost zadene, če se ne zganejo.

Če se moški osokolijo.

Da, če se moški osokolijo in organizirani javno pokažejo svojo vero, to nekaj izda. Ko so ob priliki chicaškega evharističnega kongresa v večernem mraku ugasnili električne žarnice in je 200.000 samih mož prižgalo sveče, ter zapelo evharistično himno, da je noč trepetala, je bil to prizor, ki je na navzoče napravil najmočnejši vtis. Sličen prizor je bilo videti na zadnjem evharističnem kongresu v Sydney v Avstraliji, v takozvani „moški noči“, ko je 100.000 samih mož klečalo pred Evharističnim kraljem in molilo svojo uro. Tudi ta prizor je bil, kakor vedo povedati očitvidci, po svojem vtisu krona kongresa. Nedavno tega pa je bilo takega mogočnega prizora priča belgijsko pomorsko mesto Antwerpen. Ogromna armada 125.000 zavednih Belgijcev se je pomikala v procesiji po ulicah starodavnega mesta. Niso bili samo moški, bilo je morda več mladine obojega spola, ker je bila pred vsem mladinska manifestacija. A najgloblji vtis je napravila skupina dvanajst krepkih mož, ki so nesli na ramah orjaški križ z napisom: „Na naših ramah nosimo Križanega nazaj v človeško družbo.“ Kdaj se bodo naši moške tako osokolili in nam nudili tak diven prizor po ljubljanskih ulicah. Videli smo Orle in lepo jih je bilo videti. A mi bi radi videli tudi naše moške, armado naših mož — apostolov.

Katolicizem v Bulgariji.

V Bulgariji je 62.000 katoličanov. Med temi jih je 24.000 latinskega obreda, 14.000 pa grško-slovanskega. Prvi imajo dve škofiji, Ruščuk in Sofija-Plovdiv. Drugi imajo svojega škofa s sedežem v Sofiji. V škofijah latinskega obreda je večina duhovščine redovnikov, v ruščki škofiji pasijonisti, v sofijsko-plovdivski kapucini. V vzhodno-slovanski škofiji je večina svetnih duhovnikov, le nekaj asumcionistov.

B. Redovni.

Iz domačega kota.

Z veseljem, kakor vsako leto, smo pričakovali božičnih praznikov. In bili so veseli. Še od drugod je pljusalo božično veselje v samostan potom radija. Samo uredniku P. Hugonu je bilo ogrenjeno. Tik pred sv. večerom je dobil poročilo, da so mu oče nevarno zboleli. Ker so bili že v 91. letu, ni bilo več dosti upanja, da bi ozdraveli. In res so na dan nedolžnih otročičev ugasnili, kakor sveča, ki ji je zmanjkalo olja. Na starega leta dan jih je na sv. Gori nad Litijo zraven matere pokopal. Naj se jih bravci malo spomnijo v molitvi.

Na Brezjah je bil 28. dec. preoblečen za samostanskega tretjerednika Jožef Šerbel iz Maribora. Dali so mu samostansko ime Fr. Amand. Dva dni pozneje pa je bil v ljubljanski samostanski kapeli prejel redovno obleko samostanskega tretjerednika Anton Rodajč iz Gornje Lendave v Prekmurju. Dobil je samostansko ime Fr. Teodorik. Upamo, da mu bo še več drugih prekmurskih mladeničev sledilo, ne le za brate, ampak tudi za klerike. Oče Prekmurcev, naš dobri prijatelj poslanec Klekl gotovo nobenemu svojih martiniščnikov ne bo branil v samostan. Morda se nam bo potem lažje posrečilo v Prekmurju urediti samostan, kjer je toliko dobrih in vnetih tretjerednikov.

Na novega leta dan zvečer je društvo sv. Bonaventure naših bogoslovcev v samostanski obednici priredilo lepo akademijo, ki pa ni veljala novemu letu, kakor je navidezno kazal program. Predsednik društva in slavnostni govornik, P. Frančišek se je po prvi glasbeni točki postavil pred našega samostanskega predstojnika, bivšega provincijala P. Angela Mlejnik in mu v izbranih besedah častital k 40 letnemu jubileju lektorstva na domačem bogoslovju. To je bil povod tej akademiji, s katero ga je društvo in samostanska družina prisenetila. Vrstile so se še razne deklamacije, glasbene točke in čestitke. Eden bogoslovnih lektorjev ga je pozdravil v imenu lektorskega zbora, preč P. provincijal Dr. Regalat pa še posebej v imenu provincije. Krona akademije je bila pismo preč. P. redovnega generala, ki je jubilarntu poslal posebno pohvalo in blagoslov. Malo jih je v celem redu, da bi v tej službi toliko let vstrajali. Dasi so bile jubilarntu v tej dolgi dobi ponovno poverjene vse častne službe provincije in je bil poleg tega od P. generala že trikrat poslan druge provincije vizitirat, se ni nikoli odpovedal šoli. Njegova zasluga je, da so zadnja desetletja slovenski frančiškani začeli pohajati na razna vseučilišča, študirat doktorat modroslovja in bogoslovja. On sam je po lektorskem izpitu pred škofijsko komisijo odšel v Gradec, kjer se je pri oo. dominikanih teme-

ljito izobrazil v modroslovju in bogoslovju. Od strani reda mu je bil že pred leti dan naslov jubilejnega lektorja bogoslovja, s pravicami doktorja. Bog daj, da bi v službi lektorja in rektorja domačega bogoslovja obhajal še zlati jubilej!

Sv. Frančišek med Japonci.

Zadnjič smo poročali o Frančiškovem „dnevu“ za paganske Japonce v Saporu. Naknadno smo izvedeli, zakaj ima naš sv. oče ne samo med tamkajšnjimi kristjani, ampak tudi med pagani vedno več častivcev. Zasluga za to gre nemškim frančiškantom, ki imajo ondi več cvetočih misijonov. Ti so izdali znano Joergensenovo „Življenje sv. Frančiška“ v japonskem jeziku. Kakor poroča apostolski vikar Msg. Reiners, S. V. D. je ta knjiga pravi misijonar, ki snubi paganske duše za vero takih lepih in vzvišenih značajev, kakor je serafinski ubošček.

Rajni in novi škofje našega reda.

Kolikor nam je zaenkrat znano so preteklo leto umrli sledeči naši škofje: Serafin Cimino, bivši general našega reda. Kot nadškof je bil najprej poslan za nuncija v Mehiko. A boljševiška vlada ga je izgnala. Umaknil se je v Ameriko. Nato je bil določen za apostolskega delegata v Peru. Ko je bil na potu v Rim, da poroča sv. očetu, je na morju umrl. Njegovo truplo so prepeljali v rojstni kraj Capri, kjer je bil pokopan. — V Draču v Albaniji je umrl tamkajšnji nadškof Msg. Franc Melchiorri, O. F. M. Pokopali so ga v frančiškanski cerkvi v Skutari, ki je njegovo delo. Bil je apostolski mož. S posebno vneto je širil med albanskimi katoličani III. red. — Na Kitajskem je umrl apostolski namestnik Msg. Odorik Tcheng, O. F. M. Bil je eden tistih šestih škofov domačinov, ki jih je sv. oče l. 1926. v Rimu sam posvetil. Mitra mu je bila mučeniška krona. Njegov novi vikarijat Puchi, v provinciji Hupe, je bil pravo boljševiško gnezdo. Vse misijone mu je vojaštvo zasedlo. Ko se je kot škof vrnil iz Rima, ni mogel v svoj misijon. Po končani revoluciji se je z vsem ognjem lotil obnovljenja opustošenih misijonov. A predno jih je dvignil, je omagal. To je že drugi onih šestih škofov domačinov, ki je umrl. Novoimenovani so sledeči: Msg. Rafaelangel Palazzo, O. F. M. in Msg. Florencij Tessiatore, O. F. M. oba na Kitajskem. Dalje Msg. Edward Herberhold, O. F. M. v Santarem (Brazilija), kot pomožni škof s pravico nasledstva, Msg. Kolumban Dreyer, O. F. M. doslej apostolski namestnik vikarijata ob Sueškem prekopu je bil povišan v nadškofa in imenovan za apostolskega delegata v Indokini. Za upravitelja obnovljene nadškofije na otoku Rodu je bil ime-

novan tamkajšnji apostolski prefekt P. Ambrozij Acciari, O. F. M., ki bo v bližnji prihodnosti povzdignjen v nadškofa.

Srebrni jubilej znamenitega frančiškana.

Eden najznamenitejših živečih frančiškanov, Dr. P. Avguštin Gemelli, rektor milanskega vseučilišča presv. Srca Jezusovega, je obhajal svoj srebrni redovni jubilej. Prvotno je bil zdravnik po poklicu in socialist po prepričanju. V Lurdu se je spreobrnil, ko je bil priča nekega čudeža. Stopil je v frančiškanski red in postal duhovnik. V samostanu se je temeljito izobrazil v bogoslovnih in modroslovnih vedah. S svojimi učenimi spisi je kmalu zaslovel preko mej Italije. Po raznih mestih je predaval o Lurdu in branil lurške čudeže, katere je nekda sam pobijal. Napravil je izpit za profesorja na državnem vseučilišču v Turinu. A trajno svoje stolice ni zasedel, dekler ni zamislil velike misli, v Milanu ustanoviti katoliško vseučilišče, ki je danes že dejanje in on njegov najvišji predstavnik ali rektor. Vseučilišče presv. Srca Jezusovega je državno priznано in se od leta do leta lepše razvija. Sv. oče se je ob neki priliki izrazil o njem, da je punčica njegovega očesa in srce italijanske katoliške akcije. A tudi njegovega očeta P. Gemellija visoko ceni. Kot stalni predsednik odbora za takozvane „socialne tedne“, ki so v Italiji sedaj na dnevnem redu, je njegov zaupnik glede pokreta katoliške akcije. Kot specialist v skrivnostnih pojavih raznih takozvanih mističnih oseb, je bil že ponovno poslan na lice mesta, da vidi, kaj je na stvari. Tudi znano Terezijo Neumann v Kornersreuthu je v njegovem imenu obiskal. Na njegovo izjavo ji je sv. oče poslal svoj blagoslov.

Nova kongregacija frančiškank.

Številne ženske kongregacije frančiškank so dobile novo sestro. V znanem Versailles-u blizu Pariza je bila nedavno ustanovljena nova kongregacija ali redovna družba sester frančiškank z imenom „Pomočnice Marije Srednice“. Njen prvi namen je javno češčenje preblažene Device Marije, drugi namen pa podpirati duhovščino v dušnem pastirovanju delavskih slojev, zlasti po industrijskih središčih in velemestnih delavskih okrajih. Znano je, da je to notranjemistijonsko polje eno najbolj zanemarjenih. Zato ni čuda, da se med temi samim sebi prepuščenimi delavskimi masami najbolj širi moderni paganizem. Take kongregacije bo tudi pri nas vedno bolj potreba. Tvorila bi most med duhovščino in delavstvom, ki si sedaj stojita nasproti kakor dva sosednja petelina.

Naše Bele sestre in kitajska revolucija.

Naše bele sestre frančiškanke imajo samo na Kitajskem 40 redovnih hiš s 561

sestrami. Revolucija tudi njim ni prizanesla, čeravno so po svojih bolnišnicah negovale žrtve revolucije in požrtvovalno lajšale drugo gorje, ki je nosi in pusti vsaka vojna za seboj. Boljševiki-študenti, ki so sejali seme te revolucije, so napadli štiri njih hiše, eno ravno na sveti dan lanskega leta. Prizadejali so sestram mnogo strahu in škode. A so jo tudi sami skupili. Kristjani tega niso izza kakega plota gledali, kakor bi v takem slučaju najbrž pri nas. Spustili so se z njimi v boj in jih pošteno naklestili. Dotični apostolski namestniki so se pritožili pri vladi in zahtevali odškodnino. A krajevni oblastniki so zagrozili, da bodo v tem slučaju podpirali zahtevo študentov, ki hočejo odškodnino za batine, ki so jih od kristjanov dobili. To je sicer čisto kitajska pravica, vendar so zaenkrat škofje umaknili svojo zahtevo po odškodnini, da revolucijarnih duhov še bolj ne razburijo.

Biser III. reda.

V gradu Ratzetzu (Racey) na Tirolskem so zadnjega decembra obhajali obletnico smrti vzornega tretjerednika Franc Augusta Mac Nutta. Bil je prvotno angleške vere. Kot tajnik je bil prideljen ameriškemu poslanstvu v Carigradu, pozneje pa v Madridu. A je izstopil iz državne službe in šel v svet, katerega velik del je prepotoval, da preštudira razmere in vere. Na veliki četrtek l. 1883. se je v Rimu spreobrnil. Naslednjo veliko nedeljo ga je sv. oče Leon XIII. v sikstinski kapeli sam obhajal. Nato ga je veliki kardinal Rampolla vzel v svojo službo. Postal je, dasi lajik, papežev pravi komornik. V njegovi hiši so se zbrali največji takratni duševni junaki Rima, Marsikaka diplomatska nit se je pri njem spleta in razpletla. Leta 1903. je kupil zgoraj imenovani grad na Tirolskem in se tja preselil. Kot sin sv. Frančiška je ondi postal moški posnetek sv. Elizabete, matere ubogih. Cele procesije teh so se vrstile v grad in iz gradu. Za prenovljenje nagrobne bazilike sv. Frančiška, ki je bil njegov patron, je prispeval veliko vsoto. Frančiškov duh, katerega je bil prežet, se je posebno lepo kazal v njegovi dolgi mučni bolezni. Ponovno je bil operiran. Z občudovanja vredno potrpežljivostjo je prenašal bolečine. Zadnji dve leti je za gotovo vedel, kedaj približno bo moral umreti. Šel je v mesto in si dal pri nekem mizarju pomeriti rakev. Tudi nagrobnik si je naročil. Starega leta dan 1927. ga je sestra smrt rešila. Ljudje so od blizu in daleč vreli v grajsko kapelo, ki jo je on dal dozidati in tam so videli brata Frančiška v tretjeredniškem habitu ležati v naročeni rakvi. Iz kapuce mu je gledal od bolezni izžet, povečan obraz. Biser, ki ga je bil sv. Frančišek lahko vesel.

P. HUGO:

VPRAŠALNI KOTIČEK.

1. V „Cvetju“ sem brala, da so došle nove sestre „Frančiškanke Marijine Misijonarke.“ Dolgo že je moja srčna želja, da bi šla v samostan k takim sestram, ki delujejo v misijonih. Odgovorite mi, prosim, če bi mogla biti sprejeta kot agregatkinja. — Tretjerednica P.

Da, sedaj imamo med nami misijonske sestre po poklicu, to je take, katerih prvi in glavni namen je delo v misijonih in za misijone. Potrebna nam je bila taka ženska redovna družba. Slovenija, zlasti bivša Štajerska, je prava zakladnica ženskih redovnih poklicev. Po celi Jugoslaviji in v vseh redovnih in redovnih družbah dobiš Slovenke. Med njimi je mnogo takih, ki čutijo v sebi misijonski poklic. Toda le nekaterim se je skozi druge redovne družbe posrečilo doseči ta vzor. Drugim je misijonski poklic polagoma zamrl, ker ni bilo nikogar, ki bi njegovo iskro razpihal v plamen. Sedaj imamo za to domače ognjišče. Prepričani smo, da mu je usojena lepa bodočnost med nami in bogata žetev. Ne varamo se, če trdimo, da svita naši domovini nova, ženska misijonska doba. Upam, da ste o novi misijonski družbi vsaj deloma že poučeni, ker pravite, da bi radi postali njena agregatkinja. Ako ne, nabavite si knjižico „Misijonska ustanova“, ki jo dobite od predstojništva Frančiškank Marijinih Misijonark. Cena po pošti 6 Din. Prav tja se obrnite po nadaljna pojasnila glede sprejetja. Pišite: Častita g. M. Frančiškank Marijinih Misijonark, Gorupova ulica 17, Ljubljana. Pišite kar slovensko.

2. Jaz imam tri gimnazije. Ker stariši niso mogli več zame plačevati, sem moral pustiti učenje. Napravil sem trgovski kurz. A vedno me še veseli, da bi postal duhovnik. Ali mi veste povedati, kako in kje bi mogel nadaljevati svoje študije in priti do svojega vzora? J. B.

Vaša zgodovina se pogostokrat ponavlja. Tudi za take pogrešamo primernege zavoda in sklada. Ko bi bilo to v Nemčiji, Franciji, Ameriki, bi Vam vedel sveta. Tam že imajo zavode za takozvane zapoznele poklice. V Ameriki benediktini v Atschison, Kans. vzdržujejo tak kolegij. Začasa mojega tankajšnjega bivanja je študirala v niem po starosti jako pisana družba. Najmlajši kandidat je imel 18 let, najstarejši pa 60. Tam sem dva Slovenca spravil notri. Eden, ki je imel kolegij ali ameriško gimnazijo že za seboj in bil takrat bančni uradnik, je danes v bogoslovju in bo imel, ako Bog da, čez kaki dve leti novo mašo. Drugi, ki ima le našo ljudsko šolo in je tam moral v tovarno, je izvršil nižjo gimnazijo in je sedaj kot frančiškan v novicijatu. Tam bi se Vam dalo pomagati. Tu, kakor rečeno, Vam ne vem sveta.

3. V litanijah na čast sv. Mali Tereziki berem tudi prošnjo: Sv. Terezija žrtev za duhovnike. Kaj to pomeni? — P. T.

To pomeni da je ta sv. Mala Cvetka veliko svojih tihih samostanskih žrtev darovala v ta namen, da bi Bog obudil svoji cerkvi veliko duhovniških poklicev in da bi ti služabniki božji, zvesti svojemu poklicu z apostoljsko gorečnostjo delovali, ter tako veliko duš rešili. Koliko take plemenite duše s svojimi tihimi žrtvami lahko store za razširjanje kraljestva božjega in v resnici store, to bo šele sodnji dan popolnoma očito. Mnogokrat je vspeh takih žrtev že tudi očiten. Veliki nemški socialni apostol škof Ketteler, ki je bil prej advokat, je po takih žrtvah neke skromne redovnice, ki je imela v samostanu krave v oskrbi, postal duhovnik in škof. Ko je kolebal in se boril za svoj duhovniški poklic, je videl pred seboj redovno sestro, zatopljeno v tiho molitev. Notranji glas mu je dejal: Glej tale moli zate, da premagaš vse težave! Sklep postati duhovnik je bil storjen. Živo si je vtisnil podobo te redovnice v spomin. Ko je pozneje kot škof maševal v nekem ženskem samostanu, je med obhajanjem pred eno kar obstal. Bila je tista, katere podobo je imel vedno pred očmi, ker mu je izprosila duhovniški poklic. Pred slovesom so ga sestre prosile blagoslova. On vpraša, če so vse skupaj. Prednica pravi, da vse. Pogleda, a znanega obraza ne vidi. Ena šepne: Sestre „kravarice“, še ni. Da še njo poklicati. In prav ona je bila. Iz pogovora z njo zve, da svoje nizko delo in svoje molitve opravlja v ta namen, da bi Bog dal svoj cerkvi dobrih, gorečih pastirjev. Zadosti je zvedel. Da bi se po zgledu sv. Male Cvetke le veliko takih duš našlo in klici o pomanjkanju duhovščine kmalu ne bodo več tako glasni.

4. Zadnjič me je neki mašni strežnik bolj v svoji otroški radovednosti kot resno vprašal, če imajo strežniki kake odpustke, ko ministrirajo. Jaz sem vprašanje resno vzel in bo morda prav, če nanje javno odgovorim. Ali tedaj dobijo ministranti v svoj službi kake odpustke?

Lahko bi jih dobili, če bi bili udje bratovščine cerkovníkov in ministrantov. Da, tudi taka bratovščina obstoja. Za zaščitnika ima sv. Janeza Berhmansa. In še celo iz jugoslovanskih tal je pognala. Ustanovil jo je jezuit P. Vincenc Basile. Videl je, da se

cerkovniki in ministranti pri oltarju ne obnašajo vedno tako, kakor bi se spodobilo. To mu je navdalo misel ustanoviti zanje posebno bratovščino. Bratovščino je papež Pij IX. 21. septembra potrdil in jo obdaril s sledečimi odpustki: 1. Popolni odpustek na dan sprejetja in pet nedelj pred bratovskim patronom v spomin pet let, ki jih je on v redu preživel. 2. Npopolni odpustek 100 dni za vsakokrat, kadar strežejo pri sv. maši, ali lepo pokleknejo, ali se sploh spodbudno v cerkvi vedejo. Drugod je ta bratovščina precej razširjena. V Ameriki n. pr. je po vseh dobro organiziranih župnijah vpeljana. Ima tudi svoje glasilo. To se na dotičnih strežnikih tudi pozna. Lepše se obnašajo kot pri nas in vse vzvišenejše pojme imajo o svoji službi. Pisavcu tega odgovora se je primerilo, da je strežnik po sv. maši odločno zavrnil vsak dar. Iz njegovih besed je zvenelo: Sramotno bi bilo zame, če bi za to častno opravilo kaj sprejel. Ali ne bi bilo dobro, da bi tudi pri nas vpeljali to bratovščino, kjer se je rodila?

ŠE ENKRAT NA DELO ZA CVETJE.

Radovedni smo bili, kaka bo sodba o prenovljenem „Cvetju“. Glasovi, kolikor jih je doslej prišlo do nas, so ugodni. To nam je vilo novega poguma. A mi bi rajši videli, če bi bilo to priznanje bolj realno, v podobi dežujočih oz. snežečih novih naročnikov. V tem oziru se pa doslej ne moremo posebno pohvaliti. Nekateri voditelji III. reda so res takoj poprijeli in tem moramo dati javno čast. Prvi, ki je poslal 18 novih naročnikov je bil novi tržiški župnik g. Vovk. Kmalu za njim se je oglasil voditelj kamniškega okrožja III. reda, P. Matej Vidmar, ki je doslej nabral 70 novih. Posebno nas je razveselilo, ko smo od mil. ljubljanskega gospoda prošta in prelata Andreja Kalana dobili naročnino za 11 revnih udov III. reda ljubljanske skupščine. Ko bi vsi z isto vnamo in požrtvovalnostjo delali, bi bili kmalu vseh finančnih skrbi rešeni. Če ne pojdejo takoj na delo, se bomo morali pač ravnati po hrvatskem pregovoru: Malo slovena, malo muzike. Vendar nočemo takoj obupati. Nekdo nas je tolažil s tem, da se Slovencem samo pri glazu hitro razgreje, drugače je pa treba s kovaškim mehrom vanj pihati, posebno, če se mu hoče vzbuditi apetit po duševni hrani. Zato še enkrat in če bo treba še večkrat: Na delo za „Cvetje“!

Vi ne veste, koliko ta reč stane. Enkrat smo v Ameriki od neke pobožne duše dobili star, raztrgan in zamazan molitvenik, ki se ji je bil zelo priljubil. Prosila je, da bi ga ji znova tiskali, da bo rada povrnila stroške. Žena je mislila, da več kot 10 dolarjev ne bo. Take pojme ima najbrž še marsikdo. Ali veste koliko bo „Cvetje“ v tem obsegu stalo, ko bo letnik zaključen? Nič manj kot 180.000 Din. Če ostane pri pri tem številu naročnikov, to je 9000 in če bodo vsi ti plačali kar so naročili, bo naročnina znesla 135.000 Din. Odkod naj vzamemo ostalo? Edin izhod je ta, da se število naročnikov pomnoži, ne za par sto, ampak za nekaj tisoč. Na kake nagrade pisateljem, kakor jih dajejo drugi listi, sploh ni misliti. Spričo tega bo vsak razumel, zakaj tako dregamo, naj se hitro in v velikem obsegu začne z nabiranjem naročnikov. Razumel bo pa tudi, zakaj za razne zadeve osebnega ali krajevnega pomena nimamo veliko prostora. Vsaka vrsta nam vzame 5 Din, za katere ni kritja.

Vsem, ki še niso poravnali stare naročnine v tej številki, prilagamo opomin s čekom. Ako v teku enega meseca naročnina ne bo poravnana, se jim bo s tretjo številko list ustavil. Dolg in dolžnost ga plačati pa ostane, ker s tem upravništvo nikakor ne misli čezenj križa napraviti, kakor morda kdo misli. Pri tej priliki bodi povedano onim, ki smo jim ponovno priložili ček, a so se med tem že prvega poslužili, naj ne mislijo, da smo jih hoteli ponovno tirjati. Storili smo to zato, ker se ček rad kam založi in s tem naročnina odloži, pa zato, da bi ga komu drugemu izročili in mu s tem olajšali naročbo.

Da pri vsem delu za „bohlonaj“, ki je naše plačilo, ne pridemo v kake denarne zadrege, je nujno, da voditelji takoj mobilizirajo svoja tretjeredniška krdela in jih pošljejo na lov za novimi naročniki. Vsak član in vsaka članica naj sklene, da hoče najmanj enega novega naročnika dobiti. Za posamezne je to dosti malo, za celoto pa vse. Denarno vprašanje bo rešeno. Za zaupnice smo voditeljem poslali nabiralne pole. Prosimo, naj jih nemudoma razdele. V sladkem upanju, da bomo kmalu polne nazaj dobili, kličemo: Naprej, v čast in slavo sv. Frančiška!

Uredništvo.

DOPIS.

Iz Ormoža. Naša III. redniška skupščina je imela na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega lepo in ganljivo slovesnost. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, popoldne pa je bil blagoslovljen nov kovinast III. redniški križ, delo g. Kagerja v Mariboru. Cerkevni govor pred blagoslovom je vseboval v glavnem te misli: Brezmadežna in križ sta v tesni zvezi. Saj je sv. Oče Pij IX. ob proglašenju verske resnice brezmad. spočetja pokazal na križ in Kristusovo zasluženje na križu. Marija pod križem uči tretjerednike, da nam bodi križ opora in pomoč v življenju, tolažba ob smrti in slava v večnosti. Blagoslov je izvršil preč. g. zlatomašnik msgr. P. Bernard Polak. Po petih litanijah, ko je vsa cerkev navdušeno pela, so položili križ na blazino in člani in članice so prihajali poljubovat križ. Križ je stal 1500 Din in je skupščina v 1 letu skoro že vso vsoto zbrala.

PRIPOROČILO V MOLITEV.

Rajni udje III. reda.

Skupščine sv. trojiškega okrožja.

Sv. Ana: Cecilijana Lorbek M. Kurnik. — Apače: M. Zadavec biser. jub. † pri Sv. Ani. — Radgona: Ter. Leber, M. Kocbek. — Sv. Križ: M. Muršec. — Sv. Jurij na Ščav.: Franc Breznik, M. Lapi, Neža Strajnsak, Jožefa Štuhec † pri Sv. Trojci, mati domač. župnika, El. Horvat, M. Jurtela, Jožefa Wambergar, Tereza Hraovec, Neža Repič, M. Strančič, M. Domanjko, Ana Graber, Neža Mulec, M. Klobasa. — Ter. Holc, M. Šijanec, Franciška Kolbl, M. Androšič, Franciška Slana omož. Gregorec, M. Andrašič, Ana Graber. — Sv. Peter v Gor. Radgoni: Tereza Ojnik, M. Klanski, Tereza Štefanec, M. Nedog, Ana Potočnik, Mihael Weis, Anton Strniša. — Polenšak: Urša Šegula, M. Vojsk, M. Poznič, Simon Tobijas, Janez Petek, M. Plohl, Kat. Lajh, Ivan Šešerko, El. Sok, M. Petek, Rozalija Neld, Ivan Kranjc, M. Kranjc. — Sv. Rupert: Julijana Zavec jub., Ter. Kronvogel, El. Rojs, M. Benko, Roza Stiper. — Sv. Lenart v Slov. gor.: Gera Zemljich jub., Ivana Nudl, Genov. Lorber, Ana Kramberger omož. Štruel, M. Rozin, M. Bračko, Neža Kramberger. — Sv. Anton: Marija Stelcan. — Sv. Trojica: Jožefa Trojinko † pri Sv. Lenartu, Ter. Mulec † v Ptuj, Ivana Škof, („Holobar“). — Vurberg: Ter. Postrak, M. Kranjc, Urša Stigar, M. Kranjc, Ter. Postrak. — Sv. Bolfenk: Liza Potrč. — Sv. Benedikt: Marija Pučko, Ana Klobasa omož. Toš. — Sv. Jurij v Slov. gor.: Alojzija Pezdliček, M. Habit, Franciška Kaučič, Jožefa Kokol, Matija Polanec, Matija Güngl, Barb. Kurnik, Franc Ribič, Anton Belcl, Zefa Polanec, M. Spindler, M. Majer, Peter Lorber, Jožef Majer, Kat. Fanel, Franciška Brezner, Elizab. Škrget, Jurij Pesl. — Sv. Andraž v Slov. gor.: Gera Požeger, M. Majerič, M. Kovačič, Vincenc Fras, Nežka Hrnja, Alojzija Kovačec, M. Gril, Anton Kocbek, M. Koren, M. Slekovec, Marija Gril, M. Ploj, Ana Horvat, Urša Lovrec, M. Pučko. — Mala Nedelja: Veronika Bohanovec. — Središče: Ter. Rajh. — Slov. Krajina: Tišina: Helena Vrečič. — Franciška Vrečič. — Beltinci: Marija Miholič, Martin Balažič. — Bogojina: Tereza Kuzma, Kat. Juha, Magda Lovrenčič, Ana Toplak, Štefan Ošljaj. — Črensovci: Štefan Horvat, Manka Hrebrica, Ana Gobar, Ana Antolin, Aga Tratnik, Ana Dominiko, Klara Rožman, Ana Tompa, Ana Denža, M. Jakšič, Ana Žabot, M. Legén. — Ana Dominiko, Klara Rožman, Ana Horvat, Helena Graj, M. Ficko, Magda Rus, Martin Sarjaš, Ana Magdič, Ter. Horvat, M. Antolin, Kat. Žalig, M. Gruškovnjak, M. Novak. — Kat. Jerebic, M. Tkalec, M. Horvat, Ter. Horvat, Ana Kocet, Matjaž Sobočan, Ana Špolar, Ana Perša, M. Haklin, Maura Šabot, Ana Hanc, Ivan Prša, Veronika Lebar. — Kata Lutar, Ana Kreslin, Ana Nemet, Marijanka Šabot, Kata Matjašič, Ana Farkaž, Juljana Tot, Štefan Mrin, Manka Sobočan, Aga Eug, Ana Horvat, Klara Düh, Kata Zerkovič, Ana Horvat, Jožef Djura, M. Marič, M. Ritlop, M. Samec, Bara Pal, Barba Ritlop, Ana Sraka, Verona Balažič, Ana Džura, M. Kozijan, M. Cigan, Žura Benkovič. — Dol. Lendova: Marjeta Kūhar. — Turnišče: Ana Vitez, Barba Ritlop, Kata Törnär, Istvan Sobočan, Ana Maruša, Barba Düh, Magd. Püčko, Agata Režonja.

Dva dijaka priporočam v molitev, da bi si izbrala pravi poklic.

Ivan Krečič, tretjerednik.